

giảiùm con, con cảm tạ ơn Thầy chứng cho con trên con đường tu tiến.

Kính bái Đức Thầy,
LTN

Thư hồi âm của Thầy

N con,

Thầy vui nhận được thư con được biết con chán nản tình đời, tự xuống tóc và nguyện tu theo PLVVKHHBPP là điều may cho chính con. Xuống tóc là tự dứt khoát đường duyên nghiệp ở đời mà tự tu tự tiến. Đó là dịp may cho phần hồn được tiến hoá tốt sau khi lià xác. Xuống tóc là tự tạo nhân lành, dứt khoát tu hơn. Nếu để tóc là tạo duyên trần tục, rước nghiệp vào thân, khổ nạn tái hồi, không thể lường trước được. Cuộc sống ở thế gian này đều có luật nhân quả: nhân lành quả tốt, nhân xấu quả chua, tùy con lựa chọn. Thầy không có quyền cản trở tâm thiện lành của bất cứ một ai trên mặt đất này. Bị sưng bông trứng, ngứa ngoài da, cần đi bác sĩ thử máu và chữa trị. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

Ngày 5 tháng 4 năm 1997

Kính gửi Thầy,

Con nhận được thư Thầy với những lời từ thanh quang điển lành ban chiếu cho con, con rất vui mừng không sao nói hết được sự sung sướng. Con nghe Thầy nói là “Lúc nào Thầy cũng sát bên con”, con nguyện rằng phải đi tới đích để đáp lại công đức của Thầy.

Thưa Thầy, sau đây con xin phép được hỏi những điều con chưa hiểu biết trong pháp lý công phu.

Thưa Thầy, từ ngày con công phu đến nay con chưa bao giờ biết trạng thái rút bộ đầu ra sao? Nhưng con hiểu được sự chơn giả do từ đâu đến, và con thường thấy những chấm sáng, xanh, vàng ở trước trung tâm chơn mày, và cũng thường thấy một hột sáng từ trung tâm chơn mày phóng ra. Khi con niệm Phật thì thấy trên trung tim bộ đầu và chơn mày quay vòng tròn, và trước trán có một vòng tròn ý như thoát ra, xin Thầy minh giải cho con. Và con không bao giờ có được xuất vía như các bạn thường có, như vậy không biết con có bị chậm trễ trên đường tu học không? Kính xin Thầy thương minh giải cho con, con vô cùng biết ơn Thầy.

Thưa Thầy, con nhớ Thầy thường dạy mình phải “tự tu tự tiến”, không nên nhờ đỡ một ai, chỉ lo tu thôi thì duyên tốt sẽ chuyển đến, không cần phải lo gì cả, có phải đúng như vậy không thưa Thầy?

À, con còn một việc thưa qua Thầy : Hiện nay khắp bạn đạo các nơi đều bàn mục Bé Tám và sống chung.

Riêng con, con muốn âm thầm lo tu và không thích bàn và cũng không thích sống chung, vì con nhớ lời Thầy và Đức Ông Tư có dạy : “ Thâm tu thâm tiến tới vô cực vô biên”. Như vậy con có đi sai với trào lưu tiến hóa của pháp lý hay không, khi con chưa hòa nhập được vì thấy mình còn tăm tối, nên chỉ lo tu lo sửa thôi.

Thầy cho phép con hỏi nữa: vừa qua Thầy có giảng là “ Âu Á Tương Hội”, nhưng con không thấy, vì con còn ngu, xin Thầy minh giải.

Con xin phép dừng bút, kính xin Thầy hồi âm. Con xin chúc Thầy sức khỏe an khang và mong tái ngộ.

Con, NTT

Sydney, ngày 25 tháng 4 năm 1997

T con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 5/4/97 được biết con vẫn bình an và đang hướng về thanh tịnh mà tu sửa. Thầy có cho con hay là xác xa chứ tâm không xa; giữa người tu và người tu lúc nào cũng hướng tâm về thanh tịnh mà tiến, từ tâm lẫn thân. Con hiểu được nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, tức là :

Nam : thật phương Nam lửa Bích Đình

Mô : chỉ rõ vật vô hình

A : Nhâm Quý gồm thâu nơi thận

Di : giữ bền ba báu linh tinh khí thần

Đà : ấy sắc vàng bao trùm khắp cả

Phật : hay thanh tịnh ở nơi mình

Hiểu được nguyên lý kể trên và thường xuyên niệm Phật thì sẽ tự giải được nghiệp tâm. Khi giải được nghiệp tâm, thì luồng thanh điện trong cơ tạng sẽ được hội tụ trên Hà Đào Thành trung tâm bộ đầu, gọi là điện tâm, vượt khỏi phạm tâm, sân si và buồn tủi sẽ tiêu tan, rất dễ nhập định. Ngược lại nói nhiều và niệm Phật ít thì bộ đầu không phát triển và cảm thấy mình bơ vơ, không giải nổi chuyện của chính mình, hướng ngoại phần hồn khó tiến.

Thấy được chấm sáng tại trung tim chơn mày là Pháp Soi Hồn đã có hiệu lực, đó là ngũ sắc ngũ quang, từ ngũ tạng đã hội tụ, nhờ Soi Hồn và làm PLTC hình thành. Khi niệm Phật thấy trung tim bộ đầu và trung tâm chơn mày quay vòng tròn, chứng minh nhờ hai pháp Soi Hồn và PLTC đã bắt đầu có hiệu lực, do đó sẽ tạo niềm tin trong khả năng hành pháp có thể tự đạt đến tiến triển vô cùng, cứ siêng năng thực hành đúng đắn, sẽ có cơ hội rời khỏi thể xác trong lúc nhập định. Không nên so sánh chuyện của người khác, cứ hướng về thanh tịnh mà hành pháp môn trong trật tự, đó là nhiệm vụ dần thân tu thiền của chính con, sẽ tạo được một tập quán tốt khai triển cho phần hồn được tiến hóa ở tương lai. Không nên vọng động và mong muốn bất cứ một việc gì mà chính ta chưa với được. Mỗi người một nghiệp lực khác nhau, chỉ có

thực hành nhiên hậu mới giải được. Tu cho đến lúc hết lo hết buồn, thì phần hồn sẽ được hồi sinh tốt đẹp, dứt khoát chủ kiến mà tiến thân, vui trong khổ và sẽ không còn khổ nữa, thì mới thật là người tu theo PLVVKHHBPP.

Muốn tự tu tự tiến thì trì chí thực hành pháp môn liên tục và tin nơi khả năng của chính mình thì mới đạt được mục đích thanh nhẹ và tốt đẹp cho phần hồn ở tương lai. Ông Tư và thầy đã từng khuyên các con thực hành tức là thâm tu thâm tiến. Khi con đã có pháp lực thì không sợ sống chung và vui hợp trong xây dựng, thức hòa đồng khai triển tận độ quần sanh, đó là nhiệm vụ thiêng liêng, càng dần thân càng tiến. Nếu Thầy không chịu dần thân và khai mở thức hòa đồng thì Thầy sẽ không được như ngày hôm nay, đang ôm ấp và tỏ thể cùng các con trong kinh nghiệm thực hành.

Âu Á Tương Hội là càng ngày con chịu tu thì sẽ rút ngắn sự nhớ nhưng con đã gặp được nhiều người từ Âu sang Á thăm con, nếu phần hồn càng ngày càng tiến hóa tốt thì sự tương ngộ ở cõi thanh nhẹ sẽ không còn sự khó khăn. Chúc con vui tiến, dần thân tu thiên và sáng suốt.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Sông Tiền, ngày 3 tháng 11 năm 1997

Kính Bạch Đức Thầy,

Con vừa hồi sức sau cơn bệnh tinh thần và thể lực chưa bình phục. Con cung kính dâng lễ Đức Thầy cùng quý hiền huynh tử khắp muôn nơi.

Bach Thầy, con sinh ra trong một gia đình nghèo đông con, nên ít được học hành, hiểu biết rất nông cạn. Mẹ con là con một, sinh được 6 đứa con. Mẹ con cực khổ vất vả lắm, chỉ lo nỗi cho con học hết cấp tiểu học ở làng, rồi bị bệnh, đột ngột qua đời, bỏ chúng con bơ vơ. Sau khi mẹ mất, con hụi hũng chơi với, rồi chiến sự lan tràn, con vừa chạy loạn, vừa chu toàn phận sự với gia đình. Thời gian đó con khốn khổ cùng cực, ai giúp con có được sờ làm là con mừng lắm và xem đó như ân nhân. Do quá tin tưởng nên con phạm một lỗi lầm với Phật Trời, với chính con, mà suốt đời con cũng chưa gội rửa sạch được!

Đến năm 1974, chiến tranh lan rộng, con có một đứa bạn đưa vợ vàng cho con quyển sách "Tôi Tâm Đạo", rồi chia tay. Từ đó con ngộ PLVVKHHBPP. Con âm thầm hành pháp một mình. Đến năm 1975, cuộc sống càng ngày càng khó khăn khổ sở, con hoang mang giao động tột cùng, con kêu lên : "Trời Đất ơi! Con khổ quá!". Con không biết lúc đó Thầy ở đâu, Thầy có nghe tiếng kêu cứu của con không?

Đến năm 1980, con được chị bạn làm chung dẫn lên Sài Gòn gặp bác S L., con được Bác Sáu hỏi thăm, ân cần chỉ dạy việc đạo cũng như việc đời, lời lẽ dịu dàng, đầm ấm giống như mẹ con vậy. Từ đó, con bớt khổ và công phu rất tinh tấn. Sau đó nhiều việc xảy đến con không hòa tan trong khổ nên bị động loạn luôn và bản thân đau ốm liên miên. Có lần gặp Bác Sáu con khóc và nói (con thành kính xin lỗi Đức Thầy): "Thầy nói tu là bớt khổ, mà con tu hoài khổ hoài, thôi con không tu nữa". Bác S.

ngghiêm mặt rầy: “Con đừng nói đại, tại con chưa biết, trên đời này đâu ai sung sướng. Con đã biết qua cái khổ, bác còn khổ hơn con, bác sanh 10 đứa con, bác lo và khổ dữ lắm mà bác đâu có than... Thầy còn khổ hơn gấp trăm ngàn lần bác cháu mình... để bác cho con một số băng Thầy giảng con nghe..., vì diệu lắm đó con, đừng tin và nghe ai cả, kéo lạc đường... Hãy dững cảm hành thiền, cố gắng công phu tinh tấn đều đặn mới hóa giải được”. Con có ngờ đâu đó là những lời nói cuối cùng Bác Sáu khuyên con.

Bây giờ con có gia đình, sinh được một bé gái (10 tuổi), rất ngoan, nhận nuôi dưỡng một đứa con trai (21 tuổi) không ngoan... Mấy lúc sau này con đau ốm liên miên, công phu bê trễ. Con bị đau hoại, nhức khắp người, dọc theo xương sống, có khi con ngồi công phu nó giựt một cái, đi khám bệnh, bác sĩ bảo con bị cảm thường thôi. Con muốn biết “nhục thân và bấu thân” có khác nhau không, xin Đức Thầy chỉ dạy.

Con mong hành thiền để có sức khỏe để sửa đổi tánh xấu, mà con sửa hoại cũng còn nhiều tật xấu, con ghét thân con quá, nó bệnh hoại. Rồi lúc hết bệnh, con công phu được, con thương nó vô cùng, nhất là quả tim của con, nó đập liên tục không ngừng nghỉ trong suốt 51 năm qua. Năm 1990, con được Đức Thầy gửi thơ chỉ dạy con cách ăn uống, quý vị huynh tử quanh con, ai cũng vui vẻ, khỏe mạnh tinh tấn. Con chỉ xin được có sức khỏe hành thiền trong lòng thanh thản, bình yên, giải thoát khỏi vướng mắc ưu phiền. Con có mấy điều không hiểu xin Đức Thầy từ bi chỉ dạy cho con :

- Tại sao con bệnh hoại?

- Con công phu mà sao nghịch cảnh xảy đến hoại?

Kính Đức Thầy, con buồn quá, chỉ có tu mới làm con hết buồn, mà đường tu học, Thầy một nơi trò một ngã, nhiều lúc con thắc mắc muốn hỏi Thầy cũng không biết làm sao. Có những vấn đề cỡ một năm con mới hiểu được. Càng tu con càng tối dạ, con không phân được giả thật, rồi làm sao? Tại vì bệnh quá, nên đầu óc con bị ảo tưởng khủng điên, hay điều gì khủng khiếp xảy đến.

Con xin Thầy từ bi chỉ dạy và cứu vớt linh hồn con. Xin danh lễ Đức Thầy.

*Con,
NTC*

Monaco, ngày 24 tháng 1 năm 1998

C. con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 3/11/97 được biết con đang bị tâm bệnh, nghiệp lực triền miên, vây xéo tâm thân của chính con không lối thoát. Con đã biết niệm Phật, còn dịp may để tự cứu. Giai đoạn này con phải ý thức rõ toàn thân của con đều là điện năng của Trời Đất hình thành. Con thành tâm hướng đến Đấng A Di Đà mà niệm, vô biệt niệm, bớt nghĩ chuyện đời lẫn đau thương của tâm lẫn thân, thì mới có cơ hội tự cứu. Con thuộc về bệnh yếu tim và thần kinh bất loạn vô cùng. Chỉ có trì tâm niệm Phật thì mới tự đạt tới sự thanh tịnh của Trời Phật mà tu. Chỉ có niệm Phật khai mở huyền bí của nội

tâm, thì mới hiểu được nguyên lý của Trời Phật mà tu. Đời đã dạy dỗ con không ít, từ chiến tranh cho đến cơ hội xây dựng. Tình thâm đạo mầu, con còn có cơ hội xây dựng được PLVVKHHBPP mà tu trong thực hành.

Trên đời này chỉ có một đạo : “ Tình Thương và Đạo Đức “ mà thôi. Con biết tu thiên là con biết thân xác của con, tự thực hành niệm Phật giải nghiệp tâm. Bệnh có rất nhiều lý do từ tiền kiếp cho đến ngày hôm nay, nằm trong định luật nhân quả mà hành sự. Nếu biết được tu sẽ có cơ hội giải nghiệp tâm, nhiên hậu mới thức giác tu tiến. Toàn thân là điện năng của Trời Phật, nhớ tới Trời Phật mà tu sửa tâm thân thì mới kịp kỳ tiến hóa; ngược lại thì chỉ bị đau, bệnh hoạn triền miên, tánh tình nóng nảy, không lối thoát. Con đã có cơ hội biết được chú S, là người đã bị nghiệp vợ con vày xéo, thức tâm lo tu sửa, nhưng phần hồn chưa thoát, tiếp tục tự tu tự giải nghiệp duyên của người, học tu, độ người cùng tu.

Con nhìn kỹ gương lành đó con phải dũng mãnh tu tâm sửa tánh, nói một là một, hai là hai, dứt khoát hành pháp tu tâm, cứu rỗi tình trạng tâm linh đã thoát nhiều kiếp. Nay dày công tu, từ từ sẽ khôi phục, có xác không hồn cũng như xe không có tài xế, vá víu lung tung, rồi cuộc cũng phải tiêu tan, tương lai sẽ biết bao nhiêu người khổ đau trở lại vui tươi trong thực hành. Vậy con nên cố gắng dày công tự cứu. Suốt cuộc đời của Thầy hành pháp và nói lại cho người kế tiếp tự hành mà thôi. Tiền tình danh vọng đối với Thầy mọi việc đều về không, làm vua một cõi cũng mắc nạn như con! Thế gian đều là khổ, bởi vì nghiệp duyên mà thành tự.

Con nhớ thương Thầy, hành như Thầy thì con sẽ được cứu trong thực hành, nhịn nhục lo tu thì sẽ có kết

quả. Mỗi sáng con nên uống nửa trái chanh pha nước với một chút tiêu và muối trước khi ăn sáng khoảng 30 phút, thì bộ tiêu hóa của con sẽ được tốt.

Chúc con vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

Houston, ngày 26 tháng 7 năm 1998

Hội Ái Hữu Vô Vi Thiên Đường Tứ Thông Houston,
Texas

Kính gửi: Đức Thầy Tám

Trích Yếu về việc kính mời Đức Thầy đến viếng thăm
Thiên Đường Tứ Thông.

Kính thưa Thầy, thời gian thấm thoát thoi đưa, chúng con nhớ lại những ngày Thầy thăng lâm đến Thiên Đường Tứ Thông chúng con vào tháng 10 năm 96 để cất băng khánh thành Cốc Năm Sao của Đức Thầy đến nay gần 2 năm tròn.

Trong thời gian qua về mặt tâm linh chúng con luôn cảm nhận thanh quang điển lành của Đức Thầy ban rải cho chúng con. Nhưng về phần thể xác chúng con vẫn bóng một Thân Phụ của đại gia đình Vô Vi cho nên chúng con mong ước gặp lại Thầy một lần, để chúng con được hưởng nụ cười vui tươi dịu hiền, âm thanh uyên bác

và truyền cảm của Thầy đã gieo rắc vào trong tâm thức của chúng con trên con đường tu học.

Để đáp ứng những nguyện vọng bạn đạo nêu trên và đệ tử chu niên Thiên Đường Tú Thông, con xin đại diện toàn thể bạn đạo trân trọng kính mời Thầy quang lâm đến chủ tọa buổi lễ, cũng như để bạn đạo chúng con được đón mừng Thầy trong bầu không khí tung bừng vui vẻ. Đồng thời, chúng con cũng xin phép Thầy cho mở khóa sống chung 4 ngày, đây cũng là duyên lành Trời Phật đưa Hồn chúng con tiến hóa, kỷ nhân hành pháp đắc thăng hoa, rất hữu ích cho bạn đạo chúng con. Nếu cơ may Thầy cho phép chúng con tiến hành công việc ở trên, xin Thầy thông báo cho chúng con hầu việc tổ chức được chu đáo.

Nay Kính Bái,
Hội Trưởng Nguyễn Cư

Atlantic City, ngày 30 tháng 7 năm 1998

Kính gửi: bác Nguyễn Cư
Hội Trưởng Hội Ái Hữu Vô Vi Houston

Thời gian trôi qua đã được hai năm tròn. Xác xa nhưng tâm không xa, âm thanh của tôi vẫn truyền cảm và phục vụ bạn đạo hằng tuần qua LED Weekly và qua những CD phát hành trong năm, đã khơi dậy tình thương của các bạn đạo trong thực hành. Tôi không đủ thời gian

để đến viếng thăm khắp các nơi, vì sức khỏe và tuổi tác có hạn, nên từ nay tôi sẽ thu ngắn việc làm của tôi kể từ năm 1999 như sau:

Đại Hội và Thiên Ca sẽ được tổ chức vào chung một thời gian để phục vụ bạn đạo và bạn đời, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau.

Về đại hội, thời gian và địa điểm thì sẽ có Ủy Ban cứu xét và phân định rõ rệt, còn Thiên Ca sẽ do VMP đảm trách phát tâm phục vụ. Duyên may vẫn đến với chúng ta luôn luôn trong hành trình phục vụ.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của bác và các bạn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Kính gửi Đức Thầy cùng quý đạo hữu quý mến,

Con là L. xin trình lên Đức Thầy cùng quý đạo hữu về PLTC.

Cách nay hơn một năm cuốn PLTC ra đời, đối với con nó rất quan trọng, có thể nói PLTC là chìa khóa của PL Vô Vi nếu anh chị em thực hành đúng theo lời dạy của Đức Tổ Sư và Đức Thầy.

Dưới đây con có ghi được một vài điều mà quý đạo hữu đã thực hành.

Theo lời dạy của Đức Tổ Sư về cách thở “Mũi từ từ hít nhẹ hơi vào cho đầy bụng, tới ngực, lên đến bộ đầu,

cho đến nghẹt thở, tức hơi khó chịu mới bắt đầu thở ra, bụng thóp vào cho hơi ra thật hết.”

Tiếp theo là sự hướng dẫn của Đức Thầy. Trong cuốn “Ông Tám Giảng Pháp” trang 191 năm 1973, thiếu tá Tấn có hỏi: “Cái pháp môn tu theo Pháp Lý cái chuyện quan trọng nhất là cái điểm Pháp Luân Thường Chuyển. Xin ông Tám giảng...”

Ông Tám đáp: “Trong lúc mới làm thì các bạn hít nhẹ nói: đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Hít cho nó ngộp, hít hết được, rồi các bạn thở ra, thở cho xẹp hết, trở lại liên tục làm như vậy đó. Lúc hít răng kể răng co lười.”

Hay câu “Làm PLTC đến tắt thở một nấc là bước tiến lên một bước rất rõ rệt.”

Quý đạo hữu theo lời dạy như trên mà thực hành một thời gian hơi thở sẽ dài lần lần và sau một thời gian nhẹ lần và không còn bị ngộp nữa. Lúc ấy muốn hít vô bao nhiêu tùy thích, để giải trực lưu thanh.

Cách nay khoảng năm tháng có một đạo hữu 66 tuổi nói là đã tu PLVV được ba năm mà lúc nào hành pháp cũng bị động: nhớ việc vợ con, việc làm ăn và rất khó nhập định. Ông bạn lập luận nếu tu thiền mà không nhập định được thì rất buồn và không bước vào ngưỡng cửa của Đạo, làm sao thấy được Đạo.

Sau khi nhận được cuốn nghiên cứu PL về thực hành trong vòng một tháng thì một hơi hít vô thêm được trên hai phút và cứ trời sụt chớ không tăng. Bạn này mới nghĩ có lẽ do mình lo nghĩ và làm việc quá nhiều nên sau đó ông bạn này bắt đầu nghỉ làm việc và chỉ chú trọng tập luyện hơi thở. Sau 20 ngày nghỉ xả hơi thì hơi bắt đầu tăng lên được 3 phút, ba bốn ngày sau tăng 5 phút rồi 10

phút cuối tháng được 20 phút. Sau khi một hơi qua khỏi 30 phút thì hơi thở bắt đầu rất nhẹ. Sau đó khoảng một tháng nữa thì mạch nhâm đốc bắt đầu mở, trong khi thiền định ngồi ngay ngắn nhẹ nhàng và không nhúc nhích mà muốn cử động cũng không được và nhịp đập của con tim bắt đầu nhịp trên bộ đầu. Trước nhà ông bạn này có cái nắp cống bằng sắt. Mọi khi thiền định hễ mỗi lần xe chạy ngang qua nắp cống, nắp cống nhịp nghe rầm rầm ông hay giựt mình. Nay thì không còn nữa chứng tỏ luồng điện trong cơ tạng đã dời lên bộ đầu phần nào. Bạn này từ nay quá đổi sung sướng, khi thiền vào định rất dễ dàng nhẹ nhàng, từ nay chỉ lo hướng nội thực hành, khứ trước lưu thanh, không còn chạy chỗ này chỗ nọ, mặc dầu mới bắt đầu thở không ngộp khoảng bốn tháng.

Trường hợp bác N: Bác cho tôi hay là quý bạn nói Đức Thầy chỉ thở có một phút rưỡi. Tôi xin hỏi lại bác trường hợp của bác rất dễ cảm thông vì bác N lúc đó thở không còn ngộp nữa, được khoảng bốn tháng. Xin phép hỏi bác: “vậy kinh nghiệm của bác đã hành thiền trên 20 năm có lúc nào mà bác vô thiền định dễ dàng sung sướng như hiện nay không”. Những bà con không gặp bác lối hai hay ba tháng đều nói thân sắc bác đổi khác, ngày càng đẹp lão. Bác cho tôi hay là lúc này mỗi đêm, bác định được ba tiếng. Bác N. chỉ cố gắng thở trong vòng một tuần là hơi thở không còn ngộp nữa.

Hiện tại nếu quý đạo hữu có dịp nên gặp bác N và đạo hữu N để trao đổi về PLTC vì hai vị này thở không còn ngộp nữa.

Hơi thở hít vào bị ngộp trong mấy mươi giây. Cố gắng vượt quá 5 phút là hơi thở tăng nhanh và có thể hít một hơi trên 30 phút. Mỗi đêm hành đều thì không bị

ngộp lại và sau đó muốn hít vô bao nhiêu cũng được. Các bạn hít vô nhẹ nhẹ như vậy đồng thời liên tục trì niệm lục tự. Ý niệm cho hơi vô nhẹ lần nhẹ lần để vào định. Lúc đó các bạn mới dễ lấy nguyên khí thanh nhẹ của trời đất để hóa giải trước điển và độc tố của cơ thể để mau đi đến khai thông tiểu thiên địa. Lúc đó điện năng của cơ tạng xung lên bộ đầu, mở bộ đầu và hòa nhịp với điện năng thanh tịnh của vũ trụ, sẽ đi đến ngũ uẩn giai không. Khi đó, Đức Thầy có giảng là, mình gõ lên đầu mới thấy cái đầu, còn không gõ thì mình thấy cả bầu trời thế giới. Lúc hơi thở thanh nhẹ nó sẽ không cảm thấy thở nữa là điện năng của ngũ tạng sẽ dời lên bộ đầu. Lúc đó ngũ tạng sẽ bớt bị động chuyển ở thế gian và bộ đầu sẽ có cảm giác lâng lâng thanh nhẹ, hành giả sẽ dễ thiền 24/24. Lúc trước con nghe Đức Thầy thường nói thiền 24/24 trong khi trước điển của ngũ tạng thâm chuyển đời vô hoại, rất dễ bị động, làm sao mà thiền 24/24 được. Lúc ngũ tạng và cơ thể nhờ PLTC thanh nhẹ, lấy dương điển hóa giải âm điển của ngũ tạng thì hành giả niệm Lục Tự Di Đà mới mau có hiệu lực. Đức Thầy có dạy là phải đạt tới một giờ niệm Phật mà không bị tạp niệm chen vào mới có hiệu quả.

Có một số đạo hữu sau khi thở thông một thời gian khi huệ tâm, huệ phế, huệ tỳ, huệ thận, huệ can bắt đầu mở thì có hiện tượng như buồn, đục nhiều, ăn nhiều, sợ ma...nhưng một thời gian ngắn sẽ hết. Còn qua vấn đề định tâm thì có nhiều lúc vô niệm, rồi Soi Hồn nhập định luôn. Song có lúc Pháp Luân 15 phút, nửa tiếng, một tiếng mới vào định được vì trong ngày mình thâm thập chuyển đời nhiều hay ít. Con thường nghe Đức Thầy kêu gọi nên làm PLTC nhiều, nguyên do là cơ thể con người

dây đầy trực khí, độc tố, nhiều tầng nhiều lớp, cần phải khai thông năm này qua tháng nọ nó mới thật thông. Con có nghe được là Đức Thầy thường khuyên lúc công phu ban đêm sau khi Nguyện, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định nếu có cần làm thêm Pháp Luân thì nên làm Pháp Luân Thường Chuyển hơn là Pháp Luân Chiếu Minh.

Cách nay lối bốn tháng, hai bạn ở tỉnh Vĩnh Long có gặp con cho biết là cách đây độ 5 năm, ở đó có khoảng trên 40 đạo hữu, nay chỉ còn mười mấy người, con nghe xót trong lòng và buồn thương, tại sao anh chị em có duyên gặp chánh pháp mà lại bỏ, có lẽ vì thiếu phương tiện, sách vở để nghiên cứu, một khi hơi thở đã thông mà không còn ngợp nữa thì khó bỏ pháp và rất ráo hơn.

Sau khi cuốn “Nghiên Cứu Pháp Luân” được 1 tuổi thì con được biết khoảng 10 đạo hữu tuổi từ 60 - 76 thở mà không ngợp. Có cụ thở trong vòng một tuần, có cụ thở trong vòng một, hai hay ba tháng... Còn những đạo hữu trẻ tuổi cũng được vài mươi người hầu hết sức khỏe tăng, bệnh giảm, mập lên, dễ thấy tánh và dễ nhập định, hướng về nội tâm nhiều hơn. Vững tâm nhận định được đường lối tiến tới và thực hành nhiều hơn.

Có một điều là những anh chị em không thực hành theo pháp lý, sau khi đọc được cuốn “Nghiên Cứu Pháp Luân” thực hành có kết quả.

Có điều con rất mừng là từ đó đến nay chưa nghe có ai bị tai nạn do làm PLTC mà chỉ nghe những lời tâm tình cởi mở, chỗ này bị nghẹt được thông. Điều khó tin là chỉ trong vòng vài tháng là bệnh tình và tật xấu hết hồi nào không hay.

Điều con mong ước là anh chị em thực hành pháp lý chịu khó đọc và để tâm nghiên cứu cuốn “Nghiên Cứu

Pháp Luân”, chú ý những lời của Đức Thầy đã giảng trong băng cassette về PLTC. Theo Đức Thầy: “PLTC nếu thực hành đúng, căn nặng cũng thành căn nhẹ, giải tỏa những nghiệp quả từ tiền kiếp đến bây giờ, khai thông ngũ tạng, giải tỏa trọc khí và độc tố trong cơ thể, khai thông mạch nhâm đốc và bộ đầu để hòa hợp với càn khôn vũ trụ, đi đến chỗ qui nhứt.”

Xin quý đạo hữu khi hơi thở đã thông nên bình tĩnh mà tiến bước, cũng như Đức Thầy xuống đây là để truyền pháp đã phải dững chí kiên nhẫn, cắt đứt mọi chuyện thế gian trong 10 năm.

Kính thưa Đức Thầy và các anh chị em đạo hữu những điều con viết trên đây là do con ghi nhận được. Có gì sai, kính xin Đức Thầy cùng quý đạo hữu giúp cho.

Một lần nữa, kính xin quý đạo hữu chịu khó để tâm đến PLTC, hít thở cho không còn ngộp nữa, lúc đó mới cảm nhận sự siêu diệu của PLTC và kết hợp với 10 điều tâm đạo mà Đức Thầy đã ban cho, lúc đó quý đạo hữu sẽ dễ nhận định pháp mình đang hành sẽ đi đến tận cùng và anh chị em đạo hữu chúng mình rất may mắn và phước đức đã gặp được Đức Thầy rất siêu.

Con xin được phép ôm hôn Đức Thầy và kính chúc quý đạo hữu thăng tiến trên đường hành pháp.

Kính,
Con L.

TB: Quý đạo hữu cần trao đổi về PLTC xin liên lạc với :
Cô NTL

Gửi cậu N,

Bệnh đau ruột của bác Tư đã hết, không biết có tái phát không.

Hiện tại nhà nước đang cấm phổ biến pháp lý nhưng được phép tu cá nhân. Giấy phép của ông Vũ Thế Khanh cấp không hiệu lực.

Con là người đánh máy thơ này và gửi dùm, nhân tiện xin kính thăm ông Tám và hỏi ông Tám một điều có liên quan tới bức E-mail gửi dùm này:

Ông L. có ý tốt muốn phổ biến cuốn "Nghiên Cứu Pháp Luân" cho bạn đạo và cả những người chưa hành pháp để giúp mọi người chữa bệnh và thiên định đạt hiệu quả cao. Điều đó theo thiện ý của con là không sai và đáng hoan nghênh. Có điều bản thân ông Luận khi con hỏi là ông truyền bá cuốn sách cho người khác hành nhưng BẢN THÂN ông có hành và đã đạt được gì nhờ cuốn "Nghiên Cứu Pháp Luân" đó chưa thì ông bảo CHƯA - nhưng người ta NGHE tôi, người ta NHỜ đọc cuốn đó mà hành hết bệnh nhiều lắm, năm bảy chục người lận. Còn tôi vì lo chạy tới chạy lui phát sách cho người ta nên còn động lắm chưa đạt được!!!!

Con cười ngất và nói với ông rằng BẢN THÂN BẮT ĐỘ HÀ THÂN ĐỘ, ông chưa đạt được gì làm sao biết chắc mà đi truyền bá lung tung, mà còn hễ ai tỏ ý nghi ngờ như ông Em thì nổi sân cựa um sùm.

Con nói có gì sai, ông Tám uốn nắn dùm. Con chúc ông Tám mãi mãi vô vi!

Thư hồi âm của Thầy

NT con,

Những gì con hành có kết quả là đúng. Hiệp khí cùng Trời Đất thì mới đạt tới thuận chiều khai triển tâm linh. Học hiểu, hành đúng là cần thiết. Thực hành PLVVKHHBPP là thuận chiều tiến hoá. Niệm Phật cộng với PLTC khai mở huyền bí nội tâm hiệp khí cùng Trời Đất tỏa sáng khi nhắm mắt phàm, huệ nhãn sẽ thông. Càng thấy sự trật tự ở Thiên Giới lại càng thông minh và sửa tâm sửa tánh, dưỡng mãnh hành pháp sẵn có trong nội tâm và nội lực thanh tịnh và sáng suốt. Chỉ sửa mình trong chu trình tiến hoá, xây dựng chứ không phá hoại. Hành đúng sẽ khôi phục bản chất tự nhiên và hồn nhiên thì lúc nào cũng an vui và tận độ. Tự động dẹp bỏ sự mê tín dị đoan, trí sáng tâm minh, hành trình sáng lạn, không vị nể bất cứ một ai tại thế, nhưng chỉ thực hành để cống hiến sự thật cho mọi nơi mọi giới. Cộng đồng hợp nhứt thanh khí tràn ngập, thật sự cứu khổ ban vui trong nội tâm của hành giả Vô Vi, không tốn tiền mà đạt pháp. Âm thanh điều hoà trí tuệ cao siêu, theo kịp đà tiến điện năng của càn khôn vũ trụ. Đêm đêm có học có hành, chỉ có tiến vào thanh tịnh giới bất động thì sẽ sáng suốt.

Chúc con vui tiến trong thực hành.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 ÚC CHÂU

Sydney, ngày 12 tháng 5 năm 1998

Kính gửi Đức Thầy,

Thật vô cùng bối rối, khi con phải viết những dòng chữ này gửi đến Đức Thầy. Trên con đường tìm về quê, đại ân phước, con đã được Thầy thấu nhận, dạy dỗ. Thầy đã ban cho con một pháp báu vi diệu, khai mở Thiên Tâm. Ân nghĩa chưa trả được một vi tế nào, đã làm buồn lòng Thầy. Tu thiền là lập lại trật tự bản thân để đi vào điển giới. Bài học sơ đẳng. Vậy mà con đã phạm phải. Chúng tỏ con còn ngu muội, nặng trước. Con đã không kiểm chứng tin tức đúng đắn. Viết theo những lời phiến diện của kẻ bàng quan. Một lời không đúng, ba cõi Thiên, Địa, Nhân trách móc. Thầy ơi, nếu con hiểu được nguyên căn, con đã không sai phạm. Con chỉ phạm phải một lỗi đã quá nể vì muốn làm vui tất cả.

Cầm được cây viết, phần nào con cũng hiểu được, ăn cắp văn thơ là một tội phạm hình luật. Xã hội khinh bỉ những kẻ đạo văn, sửa thơ của người làm thơ của mình. Huống gì con là một người tu, lại là đệ tử của Thầy. Trăm ngàn lần con cũng không dám sửa thơ của Thầy. Chỉ tội là con đã đọc thơ Thầy nhiều quá. Thầy là nguồn an lạc đã thấm thấu tim óc con. Nên khi phát tiết, lời văn diệu thơ mang dáng vẻ của Thầy. Nhưng ý thì không bao

giờ siêu diệm, thanh thoát, hóa độ được như Thầy. Xin Thầy hãy thương mà xét lại cho con.

Sự việc xảy ra. Con buồn vì chuyện làm sơ sót một phần, đau khổ vì phụ lòng dạy dỗ của Thầy hai phần. Thầy ơi, con vẫn như người đi trong đêm tối, nương nhờ ánh sáng từ bi của Thầy chiếu rọi. Tội nghiệp biết bao nhiêu nếu con đường mất đi ánh sáng. Xin Thầy thương nhận nơi đây lời thương, sự kính của con để tha thứ cho con, dù con đã làm buồn lòng Thầy đến đâu. Dù con có sai phạm đến thế nào cũng xin Thầy thương cứu linh hồn con như Thầy vẫn hằng cứu bao nhiêu tội hồn vương vất ở thế gian.

Ngàn lần, vạn lần khấu đầu tạ lỗi.

Con,

Ngọc Sương kính tạ.

Cairns, ngày 19/5/98

Ngọc Sương,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 12/5/98 được biết con đang tự hiểu con đã làm sai một việc không ngờ trước được. Người học giả luôn luôn thơ mộng về văn chương, đi lạc hồi nào mà không hay. Con muốn xây dựng hạnh đức cho chính con, tức là bằng lòng thành tâm phục vụ bạn đạo, muốn đem lời hay lẽ phải, cống hiến cho mọi người, nhưng rất tiếc tập quán hưởng ngoại của

chính con chưa dứt khoát, vẫn lưu luyến trong văn hay ý đẹp đã thâm nhập từ thuở bé đến bây giờ. Tâm tình bộc lộ trong giây phút cao hứng tạo thành thi thơ, gom gọn lời hay ý đẹp cố gắng hiển cho chung chưa đúng lúc. Thầy không có học văn chương nhiều như con đã học. Thầy chỉ khổ công lo tu học, ngày đêm sửa mình trong chu trình tiến hóa trở về với tự nhiên và hồn nhiên, để giải sự mê muội sai lầm từ nhiều kiếp, đã từng ăn năn sám hối giải khổ cho chính mình. Ngày nay Thầy đã dày công xây dựng tâm linh cho chính bản thân, tự cảm thức điều hay lẽ phải, tự dẫn thân phục vụ quần sanh, theo đường hướng tận độ của Đại Bi, dùng điển khí tác văn, chứ không phải mượn văn chương vá vúi tạo thành thơ. Cho nên khi con cao hứng viết thành thơ sửa lời thơ "Cô Gái Phù Sinh", thì nó không ăn khớp với nhau. Bạn đạo thực hành đọc qua không thoải mái, cảm nhận con đã làm sai. Tiền mua không được điển, lúc nào cũng sáng suốt và linh động. Ở góc trời nào cũng diu tiến tâm linh và tận độ. Cho nên người có cơ hội tham dự thiền ca, tự cảm thấy hay hay và lâng lâng, đó là hấp thụ được điển khí tự nhiên và hồn nhiên. Từ hồi nào đến giờ Thầy không biết hát biết ca, nhưng Thầy đã phân giải bằng triết lý sống động, như con đã cảm thức được trong buổi thiền ca vừa rồi tại Sydney. Cho nên Thầy thường nhắc nhở mọi người phải thành thật với chính mình, sai một ly đi một dặm, luồng điển đi lên mới có cơ hội hội tụ, ngược lại thì sẽ tạo ra sự tham dục hại tâm lẫn thân. Cuối cùng sẽ khổ thêm mà thôi! Không có lối thoát. Hiểu được sự sai lầm của chính mình đã tạo, bằng lòng ăn năn sám hối là đại phước cho phần hồn. Thật thà thức tỉnh để tu hơn. Bằng lòng lay kiếng Vô Vi trong giây phút ăn năn sẽ tự đẹp

được tự ái và si mê. Thầy không có quyền buồn bất cứ một ai, vì Thầy đã tiến tới ánh sáng vô cùng, không còn cơ hội để ôm lấy bóng tối chấp mê nữa. Con nên lo niệm Phật, tu sửa tâm thân của chính con là cần thiết, cho cuộc tiến hóa của phần hồn con là cần thiết. Lúc đó con sẽ thấy những gì Thầy đã và đang làm là đúng, bằng lòng chung tiến với Thầy và thành tâm phục vụ quần sanh cho tới hơi thở cuối cùng. Chúc con vui tiến trong thực hành hướng về thanh tịnh mà tu.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỶ

San Jose ngày 14 tháng 6 năm 1998

Kính thưa Thầy,

Con có vấn đề này muốn hỏi Thầy. Gia đình con sao đau khổ và bị bệnh tật nhiều quá Thầy ơi. Cha con bệnh tiểu đường đã chết từ năm 93 ở VN. Mẹ con đau gan, bao tử, chân bị phong thấp, răng thì rụng hết. Tội hơn hết là em con tuổi 21 đã bị tâm thần la hét tối ngày, lâu lâu lại đánh đập mẹ con, đuổi rượt con phải chạy qua nhà hàng xóm trốn. Còn con thì bị đau hoài, nhức đầu, bị bướu và đau gan, bao tử. Xin Thầy có cách gì để giúp gia đình con tránh khỏi nỗi đau khổ về tinh thần và thể xác.

À, còn đứa em trai kế con thì về VN lấy vợ, bị vợ qua Mỹ rồi bỏ. Con vợ của hắn chỉ lợi dụng hắn để qua Mỹ

thôi, bây giờ hẳn đau khổ lắm Thầy ơi. Con vợ hẳn còn lương gạo hẳn 20,000 đô nữa.

Nhiều đêm ngủ con tự suy nghĩ, gia đình con sống rất hiền hậu đạo đức mà không hiểu tại sao lại bị khốn khổ như vậy. Con kính xin Thầy hãy cứu giúp đùm gia đình con hay Thầy có cách gì chỉ dạy con với. Con xin đội ơn Thầy.

Con,
S

Montreal, ngày 16/6/98

S con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 14/6/98 được biết con đang sống trong hoàn cảnh bất ổn. Hậu quả của gia đình càng ngày càng lụn bại, nhưng không biết cách cứu chữa.

Hiện tại con đang sống trong xã hội tốt nhưng con chưa thấu triệt được sự cứu sinh của xã hội này, cho nên con rất hoang mang. Về bệnh tình của cha mẹ con, sống mà không hiểu về y học, nên ăn uống không kỹ lưỡng, hậu quả của nó là bệnh hoạn. Em của con cũng vậy, từng sống trong sự mất trật tự, cho nên tinh thần xáo trộn. Điều quan trọng của con hiện nay là nên đưa em con đi xem bác sĩ thần kinh, và nhờ bác sĩ tận tình cứu chữa. Em trai của con không biết tu sửa tâm thân, hướng dục si mê

đau khổ vì tình tiền duyên nghiệp, cũng sẽ mang bệnh khùng. Về phần con cũng vậy, cần tu thực hành theo PLVVKHHBPP, may ra giải được phần nghiệp thất đức của gia đình qua cách trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thay đổi từ trường tốt, phục vụ gia đình trong tinh thần tâm đạo xây dựng cho nhau. Đó là trật tự cuộc sống hiện tại cần phải có.

Con nói gia đình sống hiền hậu và đạo đức là sai, vì gia đình của con chưa ai biết tự cứu là tu sửa cả, cho nên gọi là thất đức chứ không phải có đức. Nếu có đạo đức là phải biết tự cứu và giúp người kế tiếp cùng tiến, thoát vòng luân lý trần trược. Vậy con nên đọc kỹ lá thư này, mà ăn năn sám hối lo tu, tự cứu con và gia đình.

Chúc con và gia đình may mắn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

Oklahoma, ngày 30 tháng 4 năm 1998

Kính gửi Thầy Tám,

Con tên là VMK, con cúi đầu đánh lễ Thầy ba lạy.

Con biết Thầy đã lâu, từ bên VN, lúc Thầy thiền ở thiền viện Hồ văn Em. Con ở Cần Thơ và hay đi chung với chị A và mấy bạn đạo ở Ô-Môn. Lúc đó con thiền một khoảng thời gian, rồi bỏ thiền vì lòng tin con không đủ,

hay nằm thấy bóng phá con.

Sau khi qua Mỹ, vì tình cảnh xung quanh không có thiên đường và bạn đạo, và vì căn duyên con non kém, nên con không thiên. Gần đây bốn năm, con mới bắt đầu thiên trở lại và có qua Dallas gặp Thầy bên đó, và thỉnh thoảng nghe được tiếng Thầy đọc kinh hay giảng đạo gì đó trong khi con nằm thở. Và chẳng bao lâu con xuất ra (xuất vía).

Chồng con không thiên, nhưng hay khuyên con đúng giờ ngồi thiền. Thành con trai, 10 tuổi, hay nghe băng Thầy giảng mỗi tối trước khi nó đi ngủ (gần hai năm nay). Con vẫn ao ước ngày nào đó vợ chồng và hai con của con cùng thiên và sống cuộc đời bình dị của người cư sĩ. Nhưng không may, hai hôm trước con nhận được tin là con bị ung thư vú (có bướu bên phải) đã được lấy ra. Trong lúc này lòng con bối rối, không biết làm gì, bỏ lại hai con dại. Xin Thầy chỉ đường dẫn lối cho con.

Con không biết con có thờ Pháp Luân sai hay không, hay là nghiệp chướng của con quá nặng, phải trả trước thời thượng ngươn Thánh Đức?

Kính mong Thầy hồi âm cho con, chỉ dẫn đường đi nước bước cho con. Có bạn đạo bên Dallas chỉ cho con uống nước lá đu đủ, như vậy có đúng không Thầy?

Kính bái,
VMK

Cairns, ngày 19 tháng 5 năm 1998

MK,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 30/4/98 được biết con đang bối rối về nghiệp thân ung thư vú, sợ chết để lại con thơ. Người tu Vô Vi dốc lòng tu sửa thì dịp may sẽ có. Con có dịp đến thiền đường Dallas, con nên bàn bạc với bạn đạo và xin giúp đỡ súc ruột để đem bớt độc tố từ trong ruột ra ngoài thì sự tích tụ vi khuẩn ung thư sẽ giảm bớt. Còn uống nước lá đu đủ, thì Thầy cũng có nghe từ Việt Nam, chứ chưa có thực nghiệm, không biết ra sao.

Người tu Vô Vi dốc lòng tu sửa tâm thân, trì niệm lục tự, khai mở huyền bí nội tâm, thì sẽ giảm bớt sự lo âu bất chánh. Làm người, hôn ôm xác phàm thì phải chịu nghiệp lực triền miên trong cuộc sống, tự tu tự giải thì mới tự cứu. Mỗi buổi sáng trước khi ăn sáng, con nhớ uống nửa trái chanh pha với nước lạnh cho vào một chút tiêu và một chút muối. Uống xong khoảng 30 phút sau mới ăn sáng, sẽ giúp được một phần cho bộ tiêu hóa tốt. Con có thể hỏi mua OMX uống xem có giúp đỡ được phần nào về ung thư không? Con nên liên lạc thiền đường Dallas hỏi số điện thoại của anh Vương Thanh Sơn hay anh Phú ở Vancouver mua dùm OMX. Con cần súc ruột, chữa trị về thuốc thiên nhiên tốt hơn. Bình tĩnh con sẽ cứu được mình, trì tâm niệm Phật lo cho phần hồn ở tương lai. Không nên bối rối trước bất cứ việc gì xảy đến. Có đến có đi là luật tự nhiên, không còn lo quá và tự hại mà thôi.

Chúc con vui tiến, rủi có bỏ xác phần hồn sẽ tiến hóa ở nơi khác. Nơi nào cũng có sự sắp đặt tốt của Trời Phật. An tâm trì niệm Phật và tự tu tự tiến là cần thiết cho phần hồn ở kỳ tới.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

M, ngày 2 tháng 6 năm 1997

Thưa Đức Thầy kính yêu,

Con kính xin Thầy cho con một lời khuyên, vì lúc này mỗi đêm công phu có nhiều sự kiện mới, lạ, làm con hơi sợ không biết phải ứng xử ra sao. Ví dụ như mỗi buổi tối công phu xong, con nằm xuống thờ Chiếu Minh, vừa mới hít vô thì ở huyệt Ấn Đường xoáy tròn, con nhìn vào thì cảm thấy chung quanh mình rất mát, lúc ấy mới hay là đã xuất ra trên mây, nhưng trời tối nên con sợ, tự nghĩ “xuất rồi à! Về thôi”. Thế là hồi về.

Vài hôm sau cũng vậy, sau hai thời công phu đêm, con nằm thờ Chiếu Minh mới hít vô thì huyệt Ấn Đường một vòng sáng xét ra dài hai gang tay, con cảm nhận luồng điện của mình đã bay ra - vì không thấy hình dáng như lúc xuất vừa nhiều năm về trước - con gặp các cô gái rủ con thi đua phi thân và con đã thắng, các cô rủ thi tiếp, con sợ hết điện nên liên hệ về cái xác, thấy điện rần rần toàn thân và thấy chồng con cũng nằm thờ C.M., đang nắm ngón tay con (vì lúc con hơi nhát, nên anh ấy trấn an con), thấy điện còn mạnh, con bằng lòng thi tiếp, lúc ấy chợt nghĩ ra “bày đặt thi thử tài năng, không được, phải về!” Lúc về thấy chồng con đã buông tay con ra,

con hồi vô. Nó lại muốn xuất đi nữa, nhưng con không cho - hỏi lại chồng con nhận là có nắm ngón tay con. Vài hôm sau muốn xuất nữa thì con tránh, không cho xuất, vì mấy năm trước, con xuất vía rất nhiều lần, di chơi dây đó hoài, nên con không muốn xuất nữa.

Thưa Thầy, như vậy là xuất bên trong hay bên ngoài bản thể, có giống như xuất vía những năm trước không? Và con có nên tránh không cho xuất nữa không?

Có lúc công phu gặp những trạng thái lạ như có cơn lốc xoáy tròn từ trong tim gan lên đến trên đầu và rút con lên, phải nhón lưng thật thẳng và cổ như muốn dài ra, con sợ không biết có gì sai không? Con có cầu Thầy hỗ trợ và kiểm tra dùm con, và con cảm nhận được Thầy ứng nghiệm liền, con cũng yên tâm, và rất đội ơn Thầy, vì dù là ở gần bên Thầy hay ở xa xôi như con đây, nghĩ đến Thầy là Thầy ở cạnh bên.

Con biết là đối với tất cả những đứa con Vô Vi, Thầy đều luôn ở cạnh bên, thương yêu và giúp đỡ. Con rất mong thơ Thầy và cảm ơn Thầy.

Kính thơ,

TT

Monaco, ngày 20 tháng 1 năm 1998

TT con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 2/11/97 được biết con thực hành PLVVKHHBPP, được khai mở huyền bí của nội tâm, tự cảm thấy vía hồn xuất ra, là điều may của phần hồn con, cảm thức được cơ Trời đã và đang khai mở trong con. Duyên lành đến, dũng mãnh tu tiến, rút ngắn quả địa cầu, sau khi thông suốt, tâm thức sẽ trở về tự nhiên và hồn nhiên, tự giải được nghiệp tâm và bớt lo âu. Nhớ Trời Phật mà hành triển. Mỗi mỗi đều có sự sắp đặt của Trời Đất, xuất nhập dễ dãi, thì con mới ý thức được tu bằng trí, bằng ý là sao? Chỉ có trí ý mới xuất khỏi được Tiểu Thiên Địa, tức là xác phàm, mà học đạo liên hệ cùng Trời Đất - con sẽ tự cảm thấy Trời. Đời này chỉ có một đạo mà thôi, tức là đạo Tình Thương và Đạo Đức. Mỗi người phải dày công tu, tự khai sáng chính mình là cần thiết, xét rõ sự hiện diện ở ngày nay do tiền kiếp đã gây nên, bằng lòng trong nhịn nhục để thực hành. Càng tu càng được khai triển trực giác của chính mình, hiểu mình hiểu họ mới là người tu, mà không hiểu mình và không hiểu họ là người ngu.

Con không nên sợ, sự hiện diện của con do Trời Đất hình thành, dũng mãnh tu tiến. Trời Phật sẽ chứng tâm cho con, sẽ không còn tội phước nữa, vui hành trong thanh tịnh. Chuyện ngoài tai, bỏ ngoài tai, không nên đem vào lòng, mà tạo thành thị phi bất chính. Một kiếp người rất đơn giản, có đến có đi rõ rệt, tùy duyên tu sửa và tiến hóa mà thôi. Ai ai cũng có gốc gác từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế học hỏi nhịn nhục và tiến hóa tới vô cùng, tức là về Thiên Giới, thì mới cảm nhận chính phần hồn là con của Đấng Toàn Năng, cảm nhận được nhiều điều sẽ đến với con, dễ tha thứ và thương yêu trong tinh thần xây dựng chung, cùng tu cùng tiến thì sự

tương ứng rất nhanh. Ý tưởng là đã đến nơi, những gì con thấy là Chư Tiên đang dẫn dắt hồn con tu tiến. Con nên vui và thực hành tốt. Sự phát triển đi lên cần khai thông tam giới: Thiên, Địa, Nhơn. Tương lai sẽ có cơ hội nói sự thật cho mọi người nghe, tức là mách bảo tin lành cho mọi người cùng tu tiến. Chúc con hướng tâm về cõi thanh tịnh mà tu. Điển hòa hợp với thiên giới chỉ có rút đi lên chứ không còn chèn ép và u uất nữa. Toàn thân của chúng ta đều là điện năng của Trời Đất đã hình thành. Con càng đọc thơ Thầy con sẽ càng thấy nhẹ hơn xưa.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

TP, ngày 28 tháng 11 năm 1997

Thầy kính mến,

Đầu thư con xin chúc sức khỏe Thầy và bà Tám luôn được mạnh khỏe. Thưa Thầy, con đã nhận được thư hồi âm của Thầy, còn phù hiệu thì con chưa thấy, con rất cảm ơn Thầy

Kính thưa Thầy, từ lúc con hành pháp cho đến nay, con làm Pháp Luân thì con phải bắt ấn tam muội. Còn nếu con không bắt ấn, thì con thờ không được. Thưa Thầy như vậy có sao không? Con nghe bạn đạo nói, nếu bắt ấn thì làm cho vía nó nặng, xin Thầy thương chỉ rõ cho con, chị và anh con. Tu sao không thấy tiến bộ; về pháp thì

con hiểu, nhưng mà sao con hành không tới, như vậy là sao? Xin Thầy giúp con giải rõ cho con hiểu. Thưa Thầy, con rất thương và nhớ Thầy nhiều nhiều, rất nhiều.

Hiện tại con đang thất nghiệp, mà chị con thì thiếu nợ ngân hàng, nếu không trả họ sẽ lấy nhà. Chị con rất tội, chồng chị chết sớm bỏ lại ba đứa con còn nhỏ. Chị vừa lo gia đình, vừa lo cho ba đứa con. Con thì không giúp được gì nên con rất buồn, con kính xin Thầy ban hồng ân điển cho con và gia đình chị con lời giảng quý báu của Thầy thật nhiều.

Con cảm ơn Thầy, con xin dừng bút. Con và anh con rất nhớ Thầy.

Con, TBK

Anh con : T

Chị con : TS

Monaco, ngày 13 tháng 1 năm 1998

BK con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 28/11/97 được biết con vẫn bình an tu tiến về hành pháp. Bất ấn tam muội thờ được là tốt, cần nguyên khí của Trời Đất khai sáng tâm thức chính mình. Tu lâu cảm thấy không phát triển là vì duyên nghiệp từ tiền kiếp đến bây giờ phủ đầy tâm thức. Cần niệm Phật để giải nghiệp tâm. Thành kính hướng tâm về Đấng A Di Đà Phật mà tu sửa thì dịp may sẽ được tái hồi. Vía nhẹ mới bất ấn và hít thở được. Cần sự thành tâm thực hành chơn pháp thì mới giải được

nghiệp duyên từ nhiều kiếp. Kiếp trước là nhân, kiếp này là quả. Kiếp trước không thành thật với chính mình, kiếp này phải mang lấy một tâm trạng bơ vơ và không giải quyết được. Cần gia trì tu tiến thì mới khôi phục được trận đồ tâm linh của chính con. Chồng con đều là nghiệp lực, bằng lòng nhịn nhục tối đa thì mọi việc ở tương lai sẽ được tốt.

Thầy vẫn khỏe mạnh, đang trên đường phục vụ bạn đạo khi cần sự giải thích của Thầy. Con nên tự hiểu kiếp này con rất may mắn được xác thân vi diệu của Trời Đất ân ban. Toàn thân sống trong sự hình thành điển quang của Trời Đất, nguyên điển của Trời Đất đều là tự động, nhờ nguyên khí của Trời Đất mà sống, hướng theo đường tu tiến của Chư Phật mà hành. Phật là con người nặng trước, hành tới thanh nhẹ, phát triển tâm từ bi mà thành đạo. Hiện tại con đang sống với Trời, Đất và Đạo, sẽ có cơ hội tái lập sự quân bình của chính con.

Chị con có nghiệp lực của chị con, chỉ có tu thì mới giải được nghiệp tâm, bằng không thì sẽ bị lôi cuốn tham lam của tình đời, mà mang lấy một tâm sự nan giải mà sanh bệnh từ trong gốc tham lam mà ra. Con nhớ Thầy thì con phải noi gương Thầy mà hành pháp. Thầy ra đây một thân một mình, quyết tâm thực hành chơn pháp để tự cứu. Ngày hôm nay con vẫn được tin vui của Thầy, đã có một số người đồng hành với Thầy ở khắp năm châu, sống trong định luật có có không không của tình đời đen bạc, mà dững hành vẫn qua.

Tu là phải sửa tánh hư tật xấu, tham dâm, chứ không phải tu ý lại sự phù hộ của Trời Phật. Sửa thì mới thật sự tiến. Ý lại thì chỉ tạo nặng cho chính mình mà thôi. Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

TK, ngày 5 tháng 12 năm 1997

Kính thưa Đức Thầy,

Con tên là N, sanh năm 1964. Từ nhỏ đã chịu nhiều nghiệp quả, nhiều lúc con muốn chết, thấy cuộc đời là một giấc mơ, đều là giả. Năm 1975 con mới có duyên gặp được pháp công phu tu thiền, từ đó con hành pháp.

Vì nghiệp lực quá nặng nên pháp lực không giải được, bị nghiệp lực lôi kéo, nên bỏ nhiều cơ hội để thiền. Con cũng cố gắng hành pháp, một ngày nào đó sẽ giải hết nghiệp lực, thì pháp lực sẽ lôi kéo mọi người ảnh hưởng. Những lời Thầy giảng con không có gì hỏi hết, nên con thực hành pháp lý, tự cứu con, không ý lại hết. Những bài học đến con đều chấp nhận cả, tại vì tu là phải học hoài, học mãi, học làm con, làm anh, làm chồng, học mọi việc ở đời, mỗi ngày đều là bài học của con.

Lần đầu con viết thư đến Thầy, con mong Thầy cho con những lời giáo huấn vì con quá ngu muội; những chỗ dở bản con cũng đến mà học. Con nghĩ ở đời để mà học, để tiến hóa, giải khỏi căn bệnh của tâm linh đã nhiều kiếp của phần hồn mang tội, nên kiếp này phải tu mới sửa được. Về phần xác không gặp Thầy, về phần hồn Thầy ở trong con.

*Cuối thư con chúc Thầy học nhiều để chỉ lại cho con
trở về nguồn cội từ thuở nào. Con mong lần đầu tiên
Thầy chỉ dạy cho con.*

Con của Thầy,

N

Monaco, ngày 18 tháng 1 năm 1998

N con,

*Thầy vui nhận được thư con đề ngày 5/12/97 được
biết con thực hành PLVVKHHBPP để tự cứu phần hồn
trong lúc bơ vơ. Trước hết phải xem đời là ân nhân, lấy
oán làm ân thì mới tiến hóa nhanh. Học để tiến chứ
không phải nhận mà khổ! Càng tu sửa để hiểu mình, chứ
không cần học pháp mà không hành, thì nghiệp lực lại
càng gia tăng, tạo sự rắc rối cho chính mình mà thôi. Ở
núi này nhìn núi nọ, tự tạo thị phi khó tiến, cần sửa chữa
sự sai lầm của chính mình, nhiên hậu mới thấy giá trị của
phần hồn là thanh tịnh và sáng suốt, hiểu rõ chính mình
sai chẳng có ai sai, lo hành pháp và lo sửa tâm thân là
thượng sách, niệm Nam Mô A Di Đà Phật để tự khai triển
huyền bí của nội tâm, nhiên hậu mới giải được nghiệp
tâm. Vạn sự trên đời đều từ nhứt không. Trong không mà
có là vậy! Quên đi lúc sơ sanh, nằm trong nôi rất yên ổn,
nay tìm đường tu lại động sao?*

Chứng minh từ nhỏ đến lớn đều học hơn thua và mưu lợi, không khác gì bị sóng nổi giữa biển khơi, gặp pháp chĩa chú thực hành, sẽ giải tỏa sự phiền muộn sai quấy của nội tâm, xây dựng chơn thức thay vì hướng ngoại tạo động hơn thua, tạo khổ cho tâm thân, hướng thượng giải tỏa uất khí của nội tâm, nội tạng, bằng hành pháp chơn chánh tự cứu, nhiên hậu mới độ tha cùng tu tiến.

Làm người chỉ có hai luồng điển trực và thanh: thanh thì mặt tươi mắt sáng, trực thì mắt lu mặt buồn, lo âu những chuyện không cần thiết cho tâm, gây họa cho chính mình. Xác phàm đang sống trong sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, chuyển chiều tham dục tạo tội cho chính mình. Cần thực hiện những gì cần thiết cho tâm thân, không cần chạy theo điều tham dục phá hoại cho tâm thân. Hướng về mọi sự thanh cao của Trời Phật để cải sửa tâm thân - ngày ngày khó qua mà ngày ngày vẫn qua, càng hiểu mình càng dững mãi thực hành chất phác tiến hóa tới vô cùng tận. Thực hành đều như vậy, sẽ thấy rõ chơn lý mà tu sửa tâm thân. Con đã phát nguyện sửa tâm thân, giải nghiệp thoát nạn mờ ảo của tình đời đen bạc, vậy con phải thực hành đúng đắn thì mới khôi phục được tâm linh.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 ÚC CHÂU

Sydney, ngày 4 tháng 1 năm 1998

Thầy kính thương,

Đầu thư con kính chúc Thầy luôn được khỏe mạnh, thân tâm an lạc và luôn luôn trường thọ.

Nhận được tin Thầy gặp nạn trên đường đến Pháp, chúng con lo lắng, nhưng cũng mừng vì Thầy được ơn Trên đìu dắt Thầy đến nơi bình yên. Thật là một điều mâu nhiệm và hơn nữa những người đi cùng chuyến bay với Thầy cũng được cứu luôn.

Thầy biết không vừa rồi về VN gặp bão LINDA ngay lúc vợ chồng con cùng thật nhiều bạn đạo Vô Vi đi cứu trợ đồng bào nghèo. Bão, mưa, gió ầm ầm vậy mà những nơi chúng con đến, đúng giờ phát quà cho dân thì trời không mưa, lại nắng lên. Khi ngừng phát thì trời lại mưa, và khi chúng con đi phát điểm khác thì trời lại nắng, cứ như thế chúng con đi phát ba điểm đều thuận lợi hết. Và khi trở về trên đường trời lại mưa bão tiếp, thật là một điều mâu nhiệm, chúng con linh cảm có Thầy và các chư vị thiêng liêng hỗ trợ chúng con đi làm việc thiện. Thầy ơi, về VN thấy dân mình khổ sở nghèo đói, thiên tai thật đau lòng.

Bên gia đình con, Ba con hiện giờ nằm chờ chết, tội cho Ba con quá. Hồi còn trẻ, Ba con tạo nhiều nghiệp: hai vợ, hai giòng con, không biết tu. Bây giờ muốn chết, chết không được, muốn sống, sống không yên. Con luôn cầu nguyện ơn Trên đìu dắt Ba con sớm được ra đi nhẹ nhàng hơn là sống mà không còn biết gì hết, chỉ làm tội cho bao nhiêu người chung quanh, và làm khổ cho cái xác mà thôi. Ba chồng con cũng vậy, không biết còn sống được bao lâu, người nào cũng già yếu hết. Con cũng ý

thức được sanh lão bệnh tử, con cũng buồn, nhưng con biết tu và hiểu được rằng người ra đi là cõi bỏ lớp áo này, và sang một lớp khác học hỏi để tiến hóa đi lên, nên con không khổ sở lắm, chỉ cố gắng niệm Phật, ráng tu sửa và cầu nguyện cho người được nhẹ nhàng ra đi. Đó cũng là do con nghe băng và học hỏi những lời giáo huấn của Thầy, thật là quý báu. Hai con nguyện luôn nhớ ơn Thầy cùng cố gắng tu để không phụ lòng thương yêu của Thầy.

Còn việc của ông T nay đã được Mỹ chấp nhận cho phát minh của ông là tốt cho nhân loại. Một nhóm giáo sư trường đại học ở Louisiana cũng đồng ý phát minh hay, và hứa sẽ bảo trợ cho ông khi nào ông ấy ra quốc hội thuyết trình về phát minh này. Mỹ cũng đặt cho phát minh của ông ấy một tên mới là : "GREENHOUSE GAS TECHNOLOGY". Sau này nếu Thầy xem TV hoặc báo thấy tên này là của ông T đó! Bây giờ ông ấy đang chờ tiền tài trợ chuyển vào trương mục, ông ấy sẽ bay sang Mỹ ngay để hoàn tất, hy vọng tương lai thành công.

Chúng con có chút đỉnh tiền an tâm ở nhà lo tu và dùng vào nhiều việc thiện. Đó là tâm nguyện của hai con. Còn một tâm nguyện nữa là có tiền đi đủ Đại Hội Vô Vi khắp nơi, vì chúng con nghe nói tương lai không biết còn bao nhiêu Đại Hội nữa, mà sức khỏe của Thầy ngày một già, mà con cái thì còn mê muội quá, nghĩ đến đây lòng con buồn và thương Thầy vô hạn.

Cuối thư chúng con luôn luôn cầu nguyện ơn Trên gia hộ cho Thầy luôn được khỏe mạnh để điều dắt đàn con khờ ngu muội của Thầy cùng nhau trở về nguồn cội. Hai con gửi lời thăm chị B cùng tất cả bạn đạo. Chúc tất cả an vui, thân tâm an lạc, tu hành tinh tấn.

Con của Thầy,
QK

Monaco, ngày 30/1/1998

QK,

Thầy vui nhận được thư của hai con đề ngày 4/1/98 được biết hai con thăm VN đã được bình an trở về Sydney. Hai con đã có dịp nhìn trước mắt luật nhân quả đã và đang qui định của Trời Đất, không sao tháo gỡ được ngoài sự tu sửa tâm thân, bảo bồng nguy hiểm, cũng là nhiệm vụ nhắc nhở nhơn sanh bớt sự hung ác và hướng thiện để mà tu sửa. Trời lúc nào cũng độ cho thiện nhơn. Thầy cũng vậy, từ bao nhiêu năm chăm lo tu sửa, mãi cho đến nay vẫn có duyên lành đọc thư của hai con cảm thức được tình đời là tạm. Nếu không chịu tu sửa thì uổng cho một kiếp làm người, quên dần thân tu sửa, thì phải thọ nghiệp tâm lẫn thân. Chẳng ai giúp mình bằng mình tự giúp. Hai con đã nhìn giờ phút đau khổ của người thân; họ đã thực hiện tham dâm tạo tội cho chính mình, sống chết bất minh, hậu quả vô cùng thê thảm nơi bị hành hạ.

Khổ! Khổ! Khổ! Rồi cũng phải thức tâm. Càng thấy Thượng Đế đã phục vụ quần sanh quá nhiều, mấy ai hiểu được chơn tình của Ngài đã và đang ân độ diu tiến bất cứ ở trạng thái nào. Ngài tạo dựng cho nhơn sanh một lối tu để tự thoát, nhưng chẳng mấy ai chịu nghe và hành đúng.

Hai con nhìn thấy Thầy vẫn lân la cho đến ngày hôm nay, chỉ vì đại nguyện của Thầy là tử vì đạo mà thôi. Thiên cơ bất khả lậu, có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nhưng người tu thực hành vẫn cứu được về phần hồn, thanh tịnh mà chấp nhận sự vinh nhục của Thượng Đế đã ân ban. Dũng mãnh tin như vậy, sẽ vượt qua khổ nạn, mà tiếp tục phục vụ quần sanh.

Người tu thiền phải luôn luôn nhớ 10 điều tâm niệm của Thầy đề ra là con đường tự thoát.

Đại Hội là do bạn đạo đóng góp hình thành. Thầy lúc nào cũng sẵn sàng tham gia khi có Đại Hội. Còn việc ông T thành công, ông cũng phải tu thì mới đúng theo nguyện vọng của ông. Chúc vợ chồng con và cháu vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

S, ngày 12 tháng 12 năm 1997

Bố kính nhớ,

Con tên là T T T., 20 tuổi, có cơ may gặp người Vô Vi vào ngày 4.4.96 âm lịch, và từ đó đến nay con thực hành, thấy rất có kết quả. Trước đây con bệnh đến mức không thích sống nữa, giờ đây thì rất mạnh khỏe.

Bố ơi, gia đình con có rất nhiều chuyện không may. Cha con thì rượu chè suốt cả ngày, chị con thì mất trí.

Mẹ con và con thì ráng công phu và cầu nguyện cho cả hai. Con xin kể cho Bố nghe nhé :

Cách đây bốn năm, chị con là một người rất giỏi về buôn bán, kể cả công phu. Tánh tình hòa đồng nên mọi người đều yêu mến (lúc đó mẹ và con không thích công phu). Nhà con bán thức ăn chay. Chị con phải vất vả, sáng tinh mơ thì phải vào chợ rồi và đến hai giờ trưa mới về đến nhà. Cha con thì lúc nào cũng có tiệc nhậu trong nhà, (nhà thì trước sau, chỗ ngủ đều là một chỗ, nhà thấp nóc bằng thiết, nóng nực vô cùng), rượu vào thì không thể nào tả nổi. Mỗi ngày như vậy, chị con buồn lắm vì uất ức, không có ai bài giải, cuối cùng phải lâm vào cảnh mất trí. Hiện giờ vì gia đình không chịu đựng nổi, nên đã gửi đến bệnh viện tâm thần Biên Hòa. Từ đó con thấy chán đời. Mọi người đều bảo là chị vì công phu nên mới bệnh như thế. Con không tin nên cố gắng hành thử đúng cách và thường xuyên, trao đổi với bạn đạo, thấy kết quả vô cùng.

Kể từ ngày đó đến nay không ngày nào thiếu được. Ngày đầu thì chỉ làm chơi thôi, không tin, nghĩ rằng cứ ngồi một cục, nằm thờ phờ, thì làm được gì. Giờ đây thì đã biết KHHBPP là như thế. Cuối cùng Mẹ con cũng hành theo đến nay hơn một năm rồi, tuy nhiên cũng còn trì trệ. Mẹ và Con rất mong gặp được Đức Thầy tại VN. Vậy Bố có hứa gì với con không?

Thơ cũng đã dài, con xin dừng bút. Cầu chúc Bố phước như đông hải, thọ tử nam sơn. Trong khi chờ đợi, gia đình con thành thật cảm ơn Bố đã dành thời giờ quý báu cùng với gia đình, san sẻ mọi thắc mắc âu lo.

Rất mong gặp lại Bố.

Con,

TT

Monaco, ngày 18/1/1998

TT con,

Bố vui nhận được thư con đề ngày 12/12/97 được biết con đang thực hành tu tiến để tự giải nghiệp tâm.

Con ơi! Mang xác làm người thì phải thọ nghiệp duyên bất trắc xảy đến bất cứ lúc nào. Con có duyên lành ngộ được pháp tu tiến trong thực hành, con lại có cơ hội am tường mọi sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, đã đem lại sự bất ổn của tâm lẫn thân, mất cả tâm linh trong chu trình tiến hóa, tạo khổ cho chính mình mà không hay. Nghiệp theo dõi từ tiền kiếp, chỉ có tu thì mới tự cứu được. Ngược lại thì chỉ hủy hoại tâm thân, sẽ gặp phải bệnh nan y thì phần hồn mới thức giác. Tâm người đã xác nhận có cảnh thiên đàng và âm phủ - hai cõi cũng đều hỗ trợ và giáo dục cho phần hồn tiến hóa, mà cảm thức định luật của Trời Đất là nhân và quả. Kiếp này có tu thì mới thấu triệt kiếp trước đã làm gì? Kiếp này phải gánh khổ triền miên, hiểu được điều này thì phải lo tu tâm, thì mới giải được nghiệp tâm. Hướng về Trời Phật mà tu thì mới thấy được sự thanh cao và từ bi là gì?

Cần tu sửa tâm thân thì mới có cơ hội tiến tới thanh tịnh và vô cùng tận thâm sâu của đạo mầu. Nhậ nhệ là

tự sát, dùng rượu cắt đứt sự liên hệ giữa gan và tim. Óc không minh, trí không sáng. Sống trong mờ mờ ảo ảo vô minh, chơn tình vắng mất tâm linh, không sao xây dựng được gia cang tốt đẹp của Trời ban, tự tạo khổ cho gia cang, thì chỉ có đi tới chỗ tự diệt mà thôi. Trời Phật có thấy được cũng phải bó tay mà nhìn đó thôi. Chẳng biết làm gì hơn trong lúc người đời không chấp nhận sự thật để cải sửa tâm thân. Con và mẹ con tu, cần niệm Nam Mô A Di Đà Phật theo băng giảng của Bố mà hành, thì thanh tịnh sẽ cứu giúp cho gia cang con được yên ổn, hướng về cõi vô sanh bất diệt mà tu.

Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 THƠ HỎI

Kính thưa Ông Tám,

Con xin trình Thầy một việc:

Má con và thằng em con trước kia hành theo pháp Vô Vi một thời gian dài (chính nhờ má con mà con đọc được *Tôi Tâm Đạo* của ông Em rồi thực hành pháp Vô Vi và hết bệnh và khỏe mạnh như hiện nay) nhưng đã ngã sang pháp Quán Âm do sư cô Thanh Hải truyền cũng hơn một năm nay, cho rằng pháp Vô Vi là thấp giống như lớp

Mẫu Giáo, còn Quán Âm mới là siêu pháp đem đến giải thoát.

Gần đây bên Quán Âm phái có lưu hành quyển PHÁP MÊ HỒN TRẦN trong đó có đoạn nói về Vô Vi pháp như sau:

“PL Vô Vi chỉ là phương tiện nhỏ tạm thời dùng để thanh lọc thể xác, thể vía, thể trí trong thời kỳ quá độ mà các pháp tu hữu vi (như cầu nguyện, tụng niệm...) không đáp ứng được. Nó chỉ nhằm thanh lọc bản thể (nói đúng ra là ba hạ thể), khai mở luân xa, chứ không khai ngộ, không giúp linh hồn tiến hóa. Nếu xét trên quan điểm giải thoát, Thượng Đế ban bố pháp môn này nhằm giúp những chúng sanh muốn tiến hóa có phương tiện tốt để thanh lọc Thân – Khẩu - Ý chuẩn bị thọ nhận một phương tiện tân kỳ hơn để có thể bước vào một cơ tiến hóa cao hơn, vượt khỏi phạm trù nhân loại - thiên nhân diễn ra vào thời kỳ cuối thế kỷ 20, tức màn chót của kỳ Hạ Nguyên mặt thế. Để thúc đẩy cơ tiến hóa siêu việt này, Thượng Đế ban bố pháp môn Quán Âm, một phương tiện siêu đẳng tối tân, một pháp môn tối thượng bao gồm vạn pháp. Trong cơ tiến hóa này, PLVV trở nên lỗi thời, lạc hậu, chỉ có thể dành cho hạng thấp căn tu cấp nhân đạo.

Sau khi thanh lọc bản thể rồi quý vị phải tu pháp môn Quán Âm hay các pháp thiền mật tông gì đó. Ngày xưa các Minh Sư thường dạy đệ tử tu các pháp phương tiện gần như PLVV để tịnh hóa Thân – Khẩu - Ý trước khi truyền tâm ấn. Ngày nay, tiếc thay nhiều người không hiểu ý chỉ của Thượng Đế, cứ bám chặt lấy phương tiện rồi phân biệt kỳ thị nọ kia. Đó là một thứ ngã chấp tệ hại. Những học trò cứ học mãi một bài, một lớp, là học trò kém, lưu ban kinh niên. Một linh căn trung bình chỉ cần

vài tháng học PLVV là đủ thanh lọc bản thể, tiến lên học bài khác, dùng phương tiện khác đi xa hơn, tức sẵn sàng thọ nhận Tâm ấn để mình Tâm kiến Tánh, để tri kiến Phật.

Hiện nay PLVV của ông Tám đang tìm cách bành trướng, xin nhà nước công khai mở đạo tràng, nhưng đã mất đi ý nghĩa tích cực ban đầu, trở thành pháp hữu vi, thậm chí đang bị “duy vật hóa” thành một thứ tà giáo. Tôi thật sự kinh ngạc khi nghe ai nói rằng họ đã tu PLVV - đến hàng chục năm và vẫn bám chặt cho đến khi chết!

Khi quý vị muốn đi máy bay, sẽ có xe ô tô đưa quý vị đến phi trường. Khi đến phi trường rồi, liệu quý vị có ngồi lì trên ô tô, bám lấy nó mà không chịu lên máy bay? Nếu có người nào hành động như thế, tôi tin rằng kẻ này bị tâm thần, quên mất mục đích của mình hoặc là kẻ vờ vịt trá hình.

CÓ NGHĨA RẰNG PHÁP MÔN QUÁN ÂM VÍ NHƯ MÁY BAY?

Trong ví dụ trên thì PMQA là máy bay. Thật ra tôi còn muốn ví nó như con tàu vũ trụ vì nó giúp ta vượt thoát khỏi lực hút của tam giới, du hành các siêu thế giới cho đến tận cái nơi gọi là siêu thế giới.”

Thầy nghĩ sao về việc này. Vô Vi pháp từng được cho là độc nhất vô nhị ở thế gian này để giúp con người thoát khỏi lực hút của hồng trần. Quán Âm pháp cũng nói y như vậy. Bản thân con thì chỉ có Vô Vi pháp nhưng một số người đã từng theo Vô Vi pháp bây giờ ngã sang pháp Quán Âm, một số rất cuồng tín và nói về Vô Vi bằng giọng điệu như trên.

Tất cả con đều bỏ ngoài tai. Chỉ muốn nghe ý kiến Thầy.

Kính thư,
T.N.

Thư hồi âm của Thầy

T. N. con,

Tất cả pháp môn ở thế gian đều cần sự thực hành liên tục thì mới đạt tới pháp giới, mới phân minh rõ rệt được chánh hay tà. Cuối cùng, chúng ta cũng phải nhện nhục tới đa thì mới dứt khoát trần tâm, tiến theo cơ tiến hóa trong thực hành, chứ không phải lý thuyết. Chưa hiệp khí cùng Trời Đất, làm sao thấu triệt được Quán Âm mà hành sự? Ấn Tam Muội trong Pháp Lý Vô Vi chính là phù hiệu của ấn Quán Âm, ứng dụng để giải sự mê chấp và thấu triệt nguyên lý Trời Đất. Một khi bắt ấn Tam Muội là ấn Quán Âm, chúng ta tập trung tinh khí thần, co lưới răng kề răng là “đóng cửa thế gian, mở cửa thiên đàng”, chúng ta sẽ tự mình giải được nhiều điều phải trái bất cứ từ đâu đến. Thực hành đúng đắn, trụ tâm liên tục, sẽ thấu triệt giá trị của ánh sáng vô cùng tận.

Nơi đó là siêu thế giới. Chỉ có hành mới đến được. Nếu ngược lại, nói hay mà không hành đúng thì chẳng bao giờ đạt được kết quả tốt.

Lương Sĩ Hằng

B, ngày 26 tháng 2 năm 1998

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con chúc Thầy được nhiều sức khỏe, và sau đây là vài câu hỏi của con :

1) Thưa Thầy, tại sao tổ tiên ta ngày xưa tính theo luật tuần hoàn của ngũ hành lại lấy 12 con giáp, từ con chuột đến con heo, và tại sao người ta tính con trâu mà không tính con bò? Tính con gà không tính con vịt? Tính con khỉ không tính con vượn? Tính con rắn không tính con lươn? ...

2) Thưa Thầy, tại sao trong một năm có 12 tháng mà tiền nhân không tính tháng giêng là tháng tỵ, tháng chạp là tháng Hợi cho dễ tính, mà lại tính tháng giêng là tháng dần?

3) Thưa Thầy, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ là như thế nào?

4) Thưa Thầy, mà con cũng nghe Thầy giảng là “Thập Phương Nam lửa Bính Đinh”, thập phương có phải là 10 phương không? Phương Nam chỉ có một sao gọi là 10 phương? Lửa thì con hiểu rồi; còn Bính Đinh là gì, xin Thầy minh giải.

5) Thưa Thầy, con có nghe giảng trong bãng là : “những người tu mà đã có vợ có chồng thì không cần phải xuất hồn mà chỉ cố gắng giữ được thanh tịnh. Khi các bạn giữ được thanh tịnh rồi sẽ đi đại định. Lúc đó đến đại định rồi thì các bạn sẽ phân thân mà làm việc, rồi lúc đó các bạn sẽ bị Bê Trên thử thách”. Thưa Thầy nếu không

có xuất hồn thì làm sao mà phân thân và làm việc ở cõi nào?

6) Thưa Thầy, con nghe Thầy giảng là : “Người sợ ma là thần kinh yếu”. Con sợ ma lắm khi ngồi thiền một mình. Con không gặp ma bao giờ mà con lại sợ, mà con thường gặp ma mà sao má con không sợ ma? Vậy hai trạng thái khác nhau ở chỗ nào? Vậy phải thần kinh con yếu không?

7) Thưa Thầy, con người sống chết đều có số. Vậy sao có người kêu là chết oan? Hiện nay ở VN có những hung thần đua xe gắn máy lạng lách rồi bị té chết, hoặc đụng người khác chết. Vậy những người này chết đúng số hay là chết oan?

8) Thưa Thầy, người giàu hay nghèo cũng có số. Vậy sao lại có những người đang giàu rồi họ chơi đánh bài, chơi đánh đê, đi uống bia ôm, rồi họ bị nghèo, và họ làm khổ lây những người trong gia đình. Vậy có phải tại số họ bị nghèo, và những người khổ chung trong gia đình có phải tại số họ khổ không?

Con kính xin Thầy minh giải, con cảm tạ ơn Thầy.

Con,
KS kính bái

Cairns, ngày 14/5/98

KS,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 26/2/98 được biết con và gia đình vẫn vui khỏe. Con càng thiền lại càng thắc mắc vì chính con chưa thấu triệt vì thiếu thanh tịnh.

Khi con nói đến tổ tiên thì phải có trật tự có đầu có đuôi, có sanh có khắc trong vòng trật tự của Trời Đất, cấu thành kim mộc thủy hỏa thổ. Xác con người do tứ giả hợp thành như: nước, lửa, gió đất, gọi là cõi phù sanh. Cơ tạng của con người mong manh nay còn mai mất. Phần hồn là chánh, phải chịu luật nhân quả, tâm làm thân chịu.

Thiên địa hữu tình như loại hóa
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà.

Cho nên xác con người thích ăn thịt thú. Hành động hơn thua không khác gì thú trong rừng, tham dâm như nhau, chỉ có phần hồn là khác biệt mà thôi. Phần hồn chịu tu thì mới thấy rõ trách nhiệm của chính mình, trong đó có thể xác và lục căn lục trần, bò bay máy cưa ở trong Tiểu Thiên Địa này. Cần tu thiền thanh tịnh thì mới giải quyết được. Xác thú cấu trúc có trật tự chuyển theo chiều hướng nóng lạnh và sanh khắc cũng có trật tự phân loại rõ rệt.

TÝ là con chuột lanh lẹ và mánh lới, dụng trí hành sự.

SỬU là con trâu, như bò có sức kéo cày.

DẦN là con cọp tham dục, lúc nào cũng muốn hơn.

THÌN, con rồng thích bay bướm.

TỶ, con rắn tính chất độc hại.

NGỌ, ngựa thích đùa dờn ở rừng hoang.

MÙI, con dê thường hay thích dục.

THÂN, con khỉ thích tự do trong rừng hoang.

DẬU, con gà thích đục, chạy chơi vô trách nhiệm.

TUẤT, con chó trung thành thích sửa.

HỢI, con heo hưởng thụ và lười biếng.

Một năm có 12 tháng, một ngày có 24 giờ luân lưu xoay chuyển thành trật tự chuyển chạy theo điện năng của cả càn khôn vũ trụ, từ tối tới sáng, từ không tới có. Cuối cùng cũng phải về không thì mới đúng luật trời.

Sự sanh khắc để cho nhơn gian thấy rõ mà tự tránh, biến thể của nó là thành thầy tử vi tướng số kiếm ăn tạm sống. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tương sanh và tương khắc. Kim khắc mộc: dao chặt cây. Kim thủy tương sanh rất dễ hòa. Mộc khắc thổ: cây đào đất. Mộc sanh hỏa: cây đốt thành lửa. Thủy khắc hỏa: nước dập tắt lửa. Thổ tương sanh hỏa. Hỏa khắc mộc: lửa cháy rừng. Hỏa sanh thổ: vạn vật đất cháy thành tro bụi, muta kết hợp thành đất. Thổ khắc kim: đất nước hút vàng. Thổ sanh kim loại trở thành vật trang trí.

Những gì con muốn biết từ từ thành tâm tu luyện sẽ khai mở trực giác của chính con, con sẽ thông suốt và giải tỏa thắc mắc. Đi đúng đường của Vô Vi là tự trở về với ánh sáng của nội tâm, vượt khỏi sanh khắc của ngũ hành thì sẽ không còn động.

Năm tháng mà con muốn biết cũng là trật tự của bốn mùa xuân hạ thu đông. Mỗi mùa có ba tháng. Càng tu sẽ càng thấy rõ trật tự trong con. Nhân nào quả nấy, làm phước sẽ được phước. Tham đục cờ bạc lại mất phước. Thua tại vì tham chưa dứt khoát, tội tình nghiệp lực lôi cuốn bất cứ lúc nào. Không khác gì sóng nhỏi, thuyền phải đắm chìm, lưới trời nhìn thấy rất thưa, nhưng luật lệ rất có trật tự, gọi là nhân quả. Nhân tốt quả tốt, nhân xấu

quả xấu, cũng là hình hài cha mẹ đẻ con, mỗi đứa khác nhau. Người tu phải căn cứ theo nhân quả mà hành sự, không làm điều ác thì sẽ không gặp nạn. Làm phước là học từ bi và thực hiện từ bi, thật sự giải nghiệp tâm, căn cứ theo luật nhân quả nhiều kiếp thì không có chết oan. Rủi có chết oan cũng phải học hỏi nơi Oan Uổng Thành ở địa ngục thì mới được tiến thân.

Người tu còn sợ ma là niệm Phật chưa đủ. Niệm Phật khai triển về không, thì chẳng còn biết sợ là gì. Về không tâm mới sáng, trí mới minh. Yếu tim không thấy ma cũng sợ. Cần đi bộ mỗi ngày một tiếng. Sống ở đời còn bị thử thách, sống trên trời thiếu thanh nhẹ sẽ bị hạ tầng công tác, tức là đọa lạc địa ngục.

Thật phương Nam, tức là trung tim chơn mảy có hai luồng điện từ trái và phải chuyển chạm phát sáng do Pháp Soi Hồn kết tụ phát sáng. Sáng với sáng hòa hợp, chỉ có hướng Nam, mới dẫn tiến được phần hồn tiến tới vô cùng sáng lạn. Mười phương Phật là đông, tây, nam, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, cộng với trời và đất là mười phương Phật. Nơi nào cũng có Phật chứng tâm. Bích Đình là hai luồng điện từ bên mặt và bên trái chuyển chạm, như Thầy đã phân giải ở bên trên qua Pháp Soi Hồn thành tựu.

Con muốn biết về quẻ bói thì mua sách bói toán xem qua thì con sẽ rõ. Thơ này Thầy phúc đáp bằng điển khí, dẫn tiến tâm linh khai minh tâm đạo, không nên áp dụng làm bói toán và phổ biến cho người chưa chịu tu. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

B, ngày 29 tháng 2 năm 1998

Kính thưa Thầy,

Con xem sách và nghe băng Thầy giảng là “ở đời phải có trước có thanh mới là chân lý; nếu có thanh mà không có trước thì chân lý sẽ bị sụp đổ, nếu có trước mà không có thanh thì chân lý cũng bị sụp đổ và vũ trụ này không còn tồn tại nữa”. Thưa Thầy, theo trình độ hiểu thấp kém của con, chơn ngôn là lời nói thật, chơn ngôn là người thật, còn chơn lý là gì? Con không hiểu. Con kính xin Thầy minh giải giúp con. Theo ý tưởng và mơ ước của con, ở trên đời này chỉ tồn tại cái thanh thôi, bởi vì con thấy những người thanh cao thì họ đem lại cho xã hội, cho mọi nhà những niềm vui, những tiếng cười, những cái đẹp, ấm no và hạnh phúc, không gây chiến, không có giết hại, kể cả con thú họ cũng giúp đỡ cho nó trong khi nó lâm nạn. Còn cái trước thì sát hại, giết chóc, gây chiến tranh và dành ranh lấn đất, làm mất trật tự trong xã hội; những người trước thì chỉ có đem cho mọi nhà những tiếng oán than, những giọt nước mắt, những cơn sợ hãi hùng và mất mát thương đau. Dạ thưa Thầy, con thấy cái trước nó ghê tởm như vậy, có trái ngược lại chơn lý không? Con biết rằng trong bản thể của con cũng có trước lẫn thanh, con cũng có lúc ác lúc thiện. Con cũng biết lúc thiện thì con nhẹ nhàng vui vẻ, ai cũng mến yêu; còn lúc con ác là sân, nổi nóng thì ai cũng thấy con

xấu và ghét giận con. Cho nên con cố gắng khừ trước lưu thanh, và con nghĩ là con phải làm sao trong con chỉ có cái thanh không có cái trước nữa, ý con nghĩ như vậy thì chân lý có bị sụp đổ không? Thưa Thầy, ở trong một cái xã hội thôi người tu và người thiện quá ít, còn người không tu và người ác quá nhiều, cũng có những người tu rồi mà chưa có hoàn thiện hoàn hảo. Tóm lại trước quá nhiều còn thanh thì quá ít, như vậy làm sao khối thanh hút nổi khối trước hả Thầy?

Thưa Thầy, nếu có trước có thanh như vậy mới là chân lý, thì thanh trước lộn xộn như vậy hoài thì làm sao có hòa bình trên mặt đất. Trước hết chúng ta phải hòa bình ở nội tâm, nhưng mà người hòa bình ở nội tâm chỉ có một, còn người lộn xộn thì đến hàng trăm hàng ngàn người. Cũng như Thầy là một vị Phật ở tại thế vậy mà chỉ ảnh hưởng một số người tu thôi, còn lại biết bao nhiêu người chưa tu. Vậy biết bao giờ thật sự có hòa bình và con người biết yêu thật là yêu và thương thật là thương như bài hát “Kỷ Nguyên Di Lạc” hả thầy? Con mơ ước mọi người đều sống trọn trong bài hát “KNDL”, trong đó có con. Biết bao giờ sự ước mơ của con trở thành sự thật hả Thầy?

Dạ thưa Thầy, con không có trình độ văn hóa và đặt câu hỏi lộn xộn, kính xin Thầy hoan hỉ và mình giải giùm con.

Con xin cảm tạ ơn Thầy.

LTKS

Cairns, ngày 2/5/98

KS con,

Thầy đã phúc đáp thư của con đề ngày 29/2/98, lại nhận tiếp thư thứ nhì của con, muốn biết chân lý là gì? Chân lý là không thay đổi, cần khôn vũ trụ có trước thì phải có thanh. Thanh là văn, trước là võ, hai chiều đều giáo dục tâm linh tiến hóa, trước tức là đung chạm để thức tâm. Thanh là văn, tiến hóa tới vô cùng, không giới hạn, tức là thức tâm không ôm trước và tạo đường mê chấp nữa.

Cho nên làm người phải có tuổi tác, cứ mỗi 10 năm sẽ thay đổi. Người tu Vô Vi tiến nhanh trong nội thức, khai triển và quân bình luồng điện của nội tâm, phát triển thực chất của tâm linh, giúp đỡ vật trong tinh thần từ bi bác ái, do những phần hồn tự thức giá trị của Thượng Đế ân ban, không nỡ sát sanh hại vật, tạo duyên tu hành trong chu trình tiến hóa của phần hồn, dứt khoát tình đời đen bạc, trường chay diệt dục, tu tâm dưỡng tánh, thực hành đến đích, tự do phát triển cõi Đại La, không gây chiến tranh và cũng chẳng hận thù. Chỉ có thật tâm tu thì mới tự cứu và ảnh hưởng người kế tiếp.

Nhờ thiên theo PLVV, con cảm thức được điều lành, lần lần sẽ tiêu diệt tất cả ác ý, tái tạo tình thương và đạo đức của Trời Phật mà tận độ quần sanh ở tương lai. Khi con hiểu sự hiếm hoi quý báu này thì con sẽ dốc lòng tu hơn, tự vượt qua mọi khổ cảnh khảo đảo ở trần gian, qua

nghiệp lực chồng con giày xéo từ giây phút khắc, tạo ra sự lo âu bất chánh và tham dục hủy hoại thân xác mà không hay, tưởng lầm là khoái lạc trong giây phút thần tiên. Phạm rồi tái phạm liên tục như vậy, toàn thân sẽ suy yếu, thì đừng chí cải sửa vì tập quán xấu đã xâm chiếm tâm thân, quên đi phận sự làm cha làm mẹ trong gia đình. Cha thì mê sắc tham tiền, mẹ thì bực bội sân si, gia đình không ổn. Làm một người cha thì phải thực thi đạo đức, không cờ bạc, rượu chè và dâm ô thì gia đình mới được yên vui. Làm mẹ thì phải nhịn nhục, điều dắt con mình theo gương bác ái và từ bi, thì mới thật là yêu thương trong tinh thần xây dựng gia đình và hạnh phúc. Đời đạo là tùy duyên tiến hóa của mỗi người trong hạnh ngộ mà tu sửa, cho nên ở mặt đất này đã có nhiều tôn giáo lớn đã và đang ảnh hưởng quần sanh tu tiến. Nhìn thấy mọi chiều hướng khác nhau, chung qui cũng một đạo từ gốc tình thương và đạo đức mà ra.

Người tu thiền PLVVKHHBPP là biết thương mình, tự sửa tự tiến hướng về nguyên lý thanh tịnh của Trời Phật mà tu, thì mọi việc sẽ được ổn định ở tương lai. Kỷ Nguyên Di Lạc chỉ có thực hành nhiên hậu mới đem lại sự hòa bình cho tâm lẫn thân, hòa cùng các giới, nhịn nhục thăng hoa thì mới thấy rõ đại cuộc từ trước tới thanh, thực hành là chánh. Còn về phần con thì phải làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều thì trí tuệ mới được khai thông, dưỡng dưỡng tu tiến, tu sửa quân bình nội tâm là cần thiết. Niệm Phật thường xuyên sẽ giảm bớt sự lo âu của tình đời đen bạc. Điển hóa văn, khi con tu đạt tới sự quân bình trong nội thức thì điển khí sẽ dồi dào. Văn chương sẽ lưu loát, bố thí chơn ngôn, nhưn quần cộng hưởng. Như Thầy đang viết thơ cho con, trước kia Thầy

không làm được, bây giờ làm được và vui dẫn tiến con cùng hành. Đọc thư này, con sẽ thấy sự bình đẳng phục vụ giữa Thầy và con.

Chúc con vui tiến trong thực hành, thanh tịnh ảnh hưởng người kế tiếp.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

 VIỆT NAM

T, ngày 23 tháng 1 năm 1998

Kính thưa Đức Thầy,

Con là thằng T ở Thiền Viện TÂM LINH TỰ CỨU trân trọng kính trình lên Đức Thầy sự việc diễn tiến như sau :

Chúng con xin thay mặt một số bạn đạo ở L. T. Đ. N. cảm ơn Thầy đã cho phép chúng con mở thiền viện và Thầy đã cho chúng con cái mỹ danh là Thiền Viện TÂM LINH TỰ CỨU, chúng con rất phấn khởi và tin tưởng nơi Đức Thầy.

Chúng con hợp lực bỏ ra hàng trăm ngày công để phát hoang dọn dẹp khu đất, chỉnh trang lại những gì có thể được. Chúng con làm việc trong tinh thần đoàn kết, xây dựng và thương yêu. Nhưng công việc quá nhiều chúng con không thể lấy sức người làm được, nên vừa qua con đã thuê xe ủi, nhờ lực lượng cơ giới mà mảnh đất nay hình thành: đường đi xung quanh thiền viện, đường đi

xung quanh đất, làm thành mặt bằng ở đỉnh dốc cao nhất để chuẩn bị cho xây thiền viện ở tương lai, sau khi mua thêm một khoảng đất. Đồng thời con cũng chiết ra một số tiền để hỗ trợ một số bạn đạo vượt qua những lúc khó khăn.

Đức Thầy giao việc con quyết chí hoàn thành, dứt khoát không nghe những tư tưởng xấu vì xung quanh con không thiếu những người dèm pha, chỉ trích và sẵn sàng phá hoại.

Những khi gặp khảo đảo con thường hướng về Đức Thầy, lấy Thầy làm hình ảnh mẫu mực để con cố gắng vượt qua, nhất là sau khi con đọc *Led Weekly* số 134, người ta biên thơ nói nặng nhẹ Thầy, Thầy vẫn cho đăng thơ và cảm ơn người viết. Con vô cùng xúc động và kính phục Thầy, sức làm việc của Thầy thật phi thường. Chúng con cũng đang tập tễnh làm việc, nhưng còn yếu kém và nghèo nàn quá về mặt điển quang.

Xin Ông Trên Thầy Tổ chứng tâm cho tấm lòng trung chính dốc tâm xây dựng cho Vô Vi Đạo Pháp.

Nhân tiện Anh VTS về con kính gửi thơ này đến Đức Thầy với tấm lòng quý trọng và kính mến của chúng con. Chúc sức khỏe Thầy, và chúng con tự tin rằng mình sẽ làm một điều gì đó, dù nhỏ, nhưng sẽ làm Thầy vui.

Kính hôn Thầy,
VCT

Cairns, ngày 7/5/98

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 23/1/98 được biết con ước mong được phục vụ tốt trong tinh thần xây dựng; một kỳ công phục vụ người kế tiếp, nuôi dưỡng một tinh thần cao quý, bất chấp sự pha dèm và chấp nhứt của tình đời đen bạc mutu đồ phá rối đại sự chung.

Chúng ta đã tin nơi khả năng sẵn có của mọi người. Ước nguyện được phục vụ chung, Trời Phật sẽ chứng tâm, từ trong không mà sẽ hình thành tốt đẹp ở tương lai, bằng một ý lực vô cùng tốt đẹp. Sự có có không không sẽ được chứng minh và xuất hiện liên tục trên mặt đất hiền lành của Trời ban. Làm bất cứ việc gì cũng cần trật tự từ giai đoạn một, thì sẽ được hình thành một cách dễ dãi.

Người không dấn thân luôn luôn đặt điều, pha dèm và bóp méo sự thật, không lợi cho chính họ và chẳng phá được ai. Luật là luật của Trời Đất đã có sẵn, chỉ trừng trị theo luật nhân quả mà thôi. Sự thật là sự thật, mọi người sẽ thán phục. Chúng con trì chí thực hành pháp môn, tức là xây dựng cơ đồ tâm linh của Thượng Đế.

Việc làm cao quý trong không mà có, qui hội tình người chung tiến, hội nhập với thanh quang của Thượng Đế, ban chiếu ánh sáng phục vụ quần sanh, xây dựng tâm linh tiến hóa, hội tụ thanh quang rực rỡ của Trời Phật hằng ban chiếu. Hành giả Vô Vi đều vui và thành tâm phục vụ, ánh sáng phát triển thì bóng tối sẽ tiêu tan. Làm mà không làm, hành mà không hành. Mọi việc đều qui không sáng tỏ dẫn tiến tâm linh, hội nhập Thiên Giới, phát triển đến vô cùng tốt đẹp, không động chạm bất cứ ai. Giữ niềm tin trong xây dựng, bước đường của Thầy đã

và đang đi, các con sẽ đi. Trước mắt các con đã thấy Thầy đã và đang vượt qua từ giai đoạn một. Chỉ có phát triển tâm linh thì mới sống sót đến ngày hôm nay.

Các con nên vui hành trong thanh tịnh, sẽ khôi phục tất cả ở tương lai. Đất nước và tâm linh đều từ gốc thanh tịnh mà ra. Chúng ta qui về thanh tịnh là đúng đường, càng nhịn nhục càng thăng hoa. Tiếng nói không lời, hiện hình cao quý lúc nào cũng tồn tại. Phê phán và phá hoại tự nó sẽ tan rã theo luật nhân quả của Trời Đất. Chúc các con thành tâm hành triển trong thanh tịnh, hiệp khí cùng Trời Đất, kiến tạo cơ đồ tâm linh của Thượng Đế sáng tạo và phục vụ quần sanh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng.

VIỆT NAM

L, ngày 17 tháng 3 năm 1998

Kính thưa Đức Thầy,

Con là thằng T ở Thiền viện TÂM LINH TỰ CỨU LX., kính cẩn đánh lễ Thầy và xin phép trình lên Thầy ngày động thổ xây thiền viện là ngày 28/3 nhằm ngày 1 tháng 3 âm lịch năm Mậu Dần. Toàn thể anh em bạn đạo chúng con xin Thầy giúp về mặt Vô Vi, được sự che chở của Thầy, tụi con rất an tâm.

Hiện con có 30 lượng vàng do nguồn tài trợ cung ứng công quả. Theo bản vẽ gửi qua trình Thầy thì xây

trệt, nhưng “mạnh thường quân” góp ý lên một từng lầu, nên chắc thiếu nhưng chúng con cố gắng xoay trở.

Thưa Thầy, đọc được Voviled số 141 con cảm động quá, Thầy đã “đỡ đầu” cho con để cho con được làm việc hiệu quả hơn, con xin cúi đầu tạ ơn Thầy. Vừa qua cô T có đem qua trình Thầy mấy cuộn băng con tập nói, nhờ Thầy duyệt và cho lời dạy. Con thấy Thầy con sung sướng từ thớ thịt khi hiểu được nguồn minh triết mà Thầy dẫn độ chúng sanh.

Bạn đạo của chúng con là anh chị S ở Ấp C, T., tu hành chính đĩnh. Chị ngồi hàng đêm trên bốn giờ, công quả tốt. Ngày hôm qua con út (N) của Anh Chị bị tai nạn xe chết. Trước sự việc Anh Chị không thể kèm lòng, dầu thấu hiểu được luật vô sanh. Bạn đạo đã an ủi cầu nguyện theo Thầy dạy, nhưng chị vẫn muốn báo lên Thầy để được an ủi. Vậy kính xin Thầy ban cho vài lời để làm ấm lòng bạn đạo S.

Chúng con nhìn Thầy khỏe mạnh, đọc chữ tốt, chúng con mừng lắm. Băng video, cassettes của Thầy là bảo vật của chúng con. Xin Thầy ở lại với chúng con lâu hơn.

Kính hôn Thầy,

V.

Cairns, ngày 18 tháng 5 năm 1998

V,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 17/3/98 được biết thiền viện mà Thầy đã đặt tên “Thiền Viện Tâm Linh Tự Cứu”, nay đã bắt đầu có mạnh thường quân, bắt đầu đóng góp trong chương trình xây dựng. Tâm thành thì mọi việc ở tương lai sẽ thành.

Chúng ta là một số người tự nguyện và tự tu tự tiến. Cần thực hành chứ không cần lý thuyết. Nói được làm được, chứ không nói xưng danh và vô trách nhiệm. Chỉ có thực hành nhiên hậu mới tự cứu được. Ba cuốn băng con giảng rất đúng, tinh thần xây dựng cho chung, vừa tu vừa giảng về trật tự của nhơn sinh và Trời Đất là điều cần thiết cho người kế tiếp. Nhắc nhở nhau trong hiếu nghĩa hành đạo, đó là trật tự tiến hóa của phần hồn. Có hành có khai triển trực giác thanh tịnh, thì mới có cơ hội bố thí chơn ngôn, quý hơn tiền bạc và thế lực tạm bợ.

Còn về việc của N thì việc tiến hóa của cháu theo luật nhân quả đã ấn định, chết sớm để đền tội tiền kiếp. Chuyện đó rất thông thường trong cơ tiến hóa của mỗi tâm linh, có đến thì phải có đi trong định luật, không có một ai tránh khỏi được. Anh chị S lại có cơ hội học thêm bài sanh trụ hoại diệt và hồi sinh của tâm linh. Đó cũng là giai đoạn thử thách của người tu, có cơ hội tiến hóa vào lãnh vực thanh tịnh thức giác và tận độ, thì mới thấu hiểu con là nợ, vợ là oan gia. Chung qui cũng học khổ để tiến thân. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới Phật Pháp. Thực hành chất phác hơn, nhiên hậu mới có cơ hội tận độ quần sanh ở tương lai. Người tu phải chứng kiến sự sanh tử luân hồi thì mới hiểu được luật nhân quả mà hành sự. Những sự kích động và phản động đều là bài học xây dựng sự tiến hóa của tâm linh. Lần lần sẽ tự thức và tự dứt nghiệp duyên, cảm thông và dứt khoát đường đi

nước bước của tâm linh, dùng mãnh thực hành đến đích. Nhờ cơ hội này hành thiền tốt ráo hơn, hướng tâm tận độ cho con mình. Phần hồn sẽ được tiến hóa tốt hơn, càng thiền nhiều thì từ trường sẽ sưởi ấm cho con mình được ấm áp ở nơi cõi cô đơn và lạnh lẽo. Khi hồn lìa xác thì cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn.

Phụ mẫu tu là tạo dù độ cho con cái tiến hóa tốt. Lo tu tức là lo cho phần hồn chính mình ở tương lai, và sưởi ấm cứu huyền thất tổ. Tâm thức càng ngày càng lớn rộng. Phần hồn đến cõi Đại La sẽ không bỏ ngõ, dùng mãnh tiến tới ánh sáng vô cùng, thì mới cảm thức được hồn là vô sanh bất diệt. Phụ mẫu sanh con chứ không sanh lòng. Mỗi nghiệp duyên đều khác nhau, còn ôm xác phàm còn cảm thấy khổ. Rời khỏi thể xác trong một thời gian thì sẽ cảm thấy vui, vì mỗi phần hồn đều có vị trí tiến hóa cả. Người không tu thì đua nhau tiến hóa theo luật nhân quả. Người thật tâm tu thì ngược lại, có tiên đồng dẫn tiến tùy theo trình độ. Hạnh đức dày hay mỏng đó thôi. Vạn sự hình thành bởi nhứt không. Từ không giới đến, rồi cũng phải ra đi với hai bàn tay không. Người tu trúng đích thì phải tiến hóa tới không giới thì mới đúng. Niệm Phật khai mở huyền bí của nội tâm, sẽ đạt tới chơn không. Anh chị S muốn bàn việc này với Thầy thì sẽ được khai triển phần kiến thức nhiều hơn.

Chúc con và bạn đạo an vui trong thanh tịnh. Ba cuốn cassette của con, Thầy đã nhận và nghe hết. Rất tốt!

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

VIỆT NAM

B, ngày 31 tháng 1 năm 1998

Kính gửi Ông Tám (tức là ông Thầy kính mến của con),

Thưa Ông Tám, con tên là N, 13 tuổi. Trước con xin kính chúc Ông Tám năm mới được nhiều sức khỏe để điều dắt chúng con.

Ông Tám ơi, con là đứa trẻ vô phước về mặt đời, nhưng về mặt đạo con thấy có duyên và có phước, con xin kể ông nghe hoàn cảnh của con. Con là đứa trẻ có cha có mẹ mà cũng như mồ côi. Mẹ con thì khờ, cha con là người trung, lưu lạc vào nam. Cha con thì mồ côi, lạc loài, ở đợ từ thuở nhỏ, trôi nổi vào Long Khánh, gặp mẹ con cũng ở đợ ở Long Khánh. Cha mẹ gặp nhau, lập thành vợ chồng, rồi sanh ra chúng con, tất cả sáu đứa, nhưng cha mẹ không nuôi nổi. Sanh ra đứa nào, vừa thôi bú thì gửi về Sông Bé cho ông bà ngoại con nuôi, nhưng ông bà ngoại cũng nghèo lắm và cũng hiền hơn người ta nữa, nên chúng con được ông bà ngoại đùm bọc bằng bữa cơm bữa cháo tạm sống qua ngày. Con cũng được đi học ở lớp nghèo, thấy vậy vợ Ba của con (tức là K) nói với con là con mang một dòng máu khờ, từ ông bà đến cha mẹ và con cũng khờ. Vợ Ba con học PLVVKHHBPP của Ông Tám, vợ Ba con thông minh lắm. Vợ Ba con dốt mà biết làm thơ đó Ông Tám. Cho nên vợ Ba con khuyên con muốn học giỏi và thông minh thì phải biết Soi Hồn, thờ Chiêu Minh và rảnh rang phải niệm Phật. Nhờ vậy con nghe lời vợ Ba, nên vợ Ba tận tình hướng dẫn cho con. Con làm theo như vậy: lúc rảnh con Soi Hồn, khi chán bỏ

cho ông bà ngoại cũng niệm Phật. Nhờ vậy con học biết chữ, con học giỏi hơn chị con, như vậy mẹ Ba nói con có duyên với Phật pháp, ráng tu để giải nghiệp. Mẹ Ba con cũng tận tình giúp đỡ con, như cho quần áo hoặc cho con ăn cơm, nhưng mẹ Ba cũng nghèo, chỉ ở nhà phụ việc nhà. Cậu Ba con đi bán cà rem. Mẹ Ba con phải nuôi hai đứa con của cậu mẹ, và nuôi dìu thằng em của con nữa. Con thấy vậy con thương mẹ lắm, muốn kêu mẹ Ba bằng mẹ, nhưng ngại miệng. Có lúc con nói với mẹ Ba, thì mẹ Ba nói kêu bằng mẹ cũng tốt rồi, miễn là con tu cho tốt là mẹ Ba vui.

Ông Tám ơi, con cũng thương Ông Tám lắm; con thường hay ra nhà mẹ Ba để nghe ông giảng trong băng. Con được coi băng Sứ Giả Hòa Bình. Mẹ Ba con nói con cũng là Sứ Giả Hòa Bình, và mọi người cũng là Sứ Giả Hòa Bình. Còn những người chưa tu cũng là Sứ Giả mà là Sứ Giả khác. Mẹ Ba kêu con phải nhịn tất cả mọi người, cố gắng niệm Phật thì tương lai con sẽ sung sướng hơn, sẽ được sống trong tình thương của bạn đạo. Mẹ Ba con nói vậy có đúng không Ông Tám?

Ông Tám ơi, sao con bị bạn con nó ăn hiếp con hoài; có lúc con cũng nhịn nó nhưng mà con buồn lắm, Ông Tám ơi. Mẹ Ba con kêu con viết thư cho Ông Tám đi, thì Ông Tám sẽ giúp đỡ cho con. Mẹ Ba con nói viết thư mẹ Ba gửi dìu. Mẹ Ba sẽ tốn tiền, nhưng vì quá thương con, mẹ Ba chịu tất cả. Ông Tám ơi, mẹ Ba con nghèo hơn người ta mà dốt nữa, vậy mà con thấy mẹ Ba con giúp người ta có được nhà ở, người khác có vốn mua bán, trị những bệnh ngặt nghèo nữa. Có nhiều bệnh khó lắm, người ta đi bác sĩ không hết mà mẹ Ba con trị hết, rồi mẹ Ba con cũng kêu họ Soi Hồn và thờ Chiêu Minh. Nhưng

sao vợ Ba con nói với họ là “tự học trị lấy”? Học là nhờ Ông Tám giúp đỡ cho vợ Ba, chứ sự thật vợ Ba con không có giỏi như họ tưởng và vợ Ba không có tài gì hết. Vậy Ông Tám có giúp cho vợ Ba con không, sao con không thấy?

Con buồn nên viết vậy cho Ông Tám để con được vui. Thôi cuối cùng con không biết viết gì nữa. Nếu Ông Tám nhận được thư con thì con xin Ông Tám gửi về địa chỉ sau đây...

Con xin cảm ơn Ông Tám,
N

Cairns, ngày 9/5/1998

N con,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 31/1/98 được biết con đang hành pháp qua sự giúp đỡ của vợ Ba. Thế gian là cõi tạm, nghèo thì phải ở đợ cho người khác thì mới có cơm ăn, vật chất nghèo nhưng chịu hành đạo thì sẽ không nghèo, vì ngày đêm hành pháp liên hệ cùng Trời Phật, tu tiến thì sẽ giải tỏa được sự phiền muộn sai quấy của nội tâm, thì chỉ có vui và khỏe mạnh. Vợ Ba dốt mà chịu hành pháp, vợ Ba nghèo mà vẫn vui vì vợ Ba hiểu được nguyên lý của Trời Phật sau khi tham thiền nhập định.

Con càng ngày càng lớn, trí óc sẽ được thay đổi tốt trong tinh thần xây dựng và nhịn nhục. Con còn phước được ông bà ngoại chăm sóc, còn hơn những đứa trẻ điếc câm mà không ai lo lắng. Con nên ngoan ngoãn hành thiện rất ráo tự đạt tới sự khỏe mạnh cho người thân được vui.

Cuộc sống là tạm, thực hành tự cứu là chánh. Con nên giàu lòng tha thứ và thương yêu thay vì ghét giận tự hại tâm thân. Mẹ Ba cũng phải nhịn nhục phục vụ chồng con, mới đúng tinh thần người tu Vô Vi.

Chúc con vui tiến và nhịn nhục.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIẾT NAM

B, ngày 5 tháng 5 năm 1998

Kính thưa Ông Tám,

Con tên là Q.L., một đệ tử trì trệ và thiếu dũng mãnh trên đường tu học, thường xa cách Thầy và bạn đạo vì thiếu tu. Nay con mạnh dạn gửi thư đến Ông Tám, nêu một vài thắc mắc của chính con, mong Thầy chỉ dạy.

1) Trên đường tu học, có thời gian con bị mê lầm và rồi không thực hành đúng dẫn nên vướng vào duyên nghiệp. Con lập gia đình. Khi lấy vợ lại không làm tròn bổn phận. Lúc anh Q. về VN, con có nêu thắc mắc này, thì anh Q. nói là: "Lúc anh lấy vợ, anh đâu có nói là anh

sẽ đi tu, mà bây giờ anh chỉ muốn đi tu thì không được, vậy anh phải thực hiện bổn phận làm chồng.”

2) Con lập gia đình gần 10 năm nhưng không có con là tại duyên Trời hay do ở con?

3) Con phải lập hạnh hành trình lâu dài để thuận tình để gia đình không đổ vỡ hay là dứt khoát lo tu?

4) Con có làm ăn buôn bán, người ta thiếu nợ tiền bạc, con phải làm sao?

5) Sau cùng xin Ông Tám cho con bài thơ trên hành trình tu học.

Cuối thư kính chúc Ông Tám an khang. Kính mong Thầy chỉ dạy.

Kính thư,
Con, QL

Cairns, ngày 19 /5/98

QL,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 5/5/98 được biết con đang bối rối vì sự tham dục của chính con, không giải quyết được việc gì trong cuộc sống, tự chán chê hạnh đức của chính con. Con thiếu hạnh đức thì làm sao tự cứu được. Người tu Vô Vi áp dụng nguyên khí của Trời Đất thì mới trở về với tự nhiên và hồn nhiên, tức là tự cứu. Con cần niệm Phật đều và làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều lần trong ngày. Vợ chồng không có con,

tức là không có nợ, như thế dễ tu hơn. Nếu con quyết tu sửa và xây dựng cơ đồ tâm linh thì phải dững mãnh thực hành đời đạo song tu, thì gia đình mới có hạnh phúc. Vợ chồng phải dấn thân phục vụ lẫn nhau, buôn bán làm ăn để học luật nhân quả của Trời mà tiến thân. Mỗi mỗi đều có lý do của nó. Người đời giục của không trả, kể như ta đã trả cho họ là xong. Duyên lành sẽ đến, bất ngờ sẽ có cơ hội mới tốt hơn. Không cần lo. Vui trong tinh thần giúp đỡ nhau thì sẽ giải quyết được nhiều chuyện.

Con xin thơ khuyến tu, phải học thuộc lòng. Nó là cẩm nang cho cuộc sống.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

California, ngày 24 tháng 5 năm 1998

Kính Đức Thầy,

Con tên là VT, theo PLVVKHHBPP đã 23 năm, nhưng kết quả tu học không bằng một nửa của người mới tu học. Tại sao? Vì nghiệp lực của con quá nặng nề.

Kính Đức Thầy, con nhận được pháp thiển này do một người khùng (mà chị con nuôi trong nhà) trao cho con. Ông ta đã lượm quyển “ TÔI TÂM ĐẠO 1,2,3 “ trong đồng sách báo mà VC sắp đem đốt. Sau khi đọc quyển sách, con đến thiển đường Ông Em để nhờ chỉ cách thực hành công phu (một lần). Sau đó, con phải vào trại

học tập cải tạo. Con dấu sách Thực Hành Công phu trong người. Bảy tháng đầu con tu tập có tiến bộ, sức khỏe tốt (mặc dầu ăn cơm với muối nhiều hơn thịt cá). Thân tâm con được an lạc, không lo nghĩ nhiều đến gia đình, vợ và hai con nhỏ (1 tuổi và 7 tháng). Con biết chấp nhận hoàn cảnh thực tại và lo hành pháp. Mỗi đêm con thiền mê đi suốt một giờ rưỡi, khi tỉnh lại tưởng chừng như mới 15 phút. Con thấy được nhiều ấn chứng. Khi con rời khỏi trại học tập, vì phải đương đầu với miếng cơm manh áo, con gặp nhiều nghịch cảnh, con vẫn kiên trì theo đuổi Pháp Lý, nhưng không đều đặn, có đêm mệt mỏi quá ngủ luôn. Sau đó nghe được băng giảng đạo của Đức Thầy, con cố gắng chỉnh đốn lại và cố gắng ngồi thiền mỗi đêm 45 phút vì ban ngày bốn ba động loạn, và tình trạng như thế suốt 23 năm qua.

Kính thưa Thầy, điều ước mong của con từ nhỏ là tìm được một PHÁP MÔN hữu hiệu đưa con đến chỗ giải thoát. Con đã biết tụng kinh, lần chuỗi niệm Phật lúc lên 10 tuổi (theo Pháp môn Tịnh Độ). Khi lớn lên con mong gặp được MẬT TÔNG PHÁP vì pháp môn này đích thân mình sư truyền dạy, nhưng con không được toại nguyện. Con đã đọc nhiều triết lý phật giáo của Đức Thầy TÂY AN (Phật giáo Hòa Hảo), Triết Lý Thiền Định của SUZUKI, KRISHNA MURTI... . Con thấm nhuần được Triết Lý Vô Vi của Phật pháp qua Đức Thầy TÂY AN :
“Tu đầu tóc không cần phải cạo,
Miễn cho tròn cái đạo làm người”

Đức Krishna Murti nói :

“Chỉ cần 5 phút thành Phật nếu bạn thật sự buông bỏ hoàn toàn...Nhà chùa, nhà thờ là nơi ngục tù giam hãm chúng ta!”

Nhưng cái khó của giáo lý là :

- Làm sao “cho tròn cái đạo làm người” ?
- Làm sao “thật sự buông bỏ hoàn toàn” ?

Và không có phương pháp nào thực hành rốt ráo đến mục tiêu đó. Những bậc cao minh đại giác đã nhiều năm, nhiều kiếp tu tập mới có thể nói được điều đó dễ dàng, chứ chúng sanh nghiệp lực đầy đầy và yếu đuối không thể thực hành được điều đó nếu không có phương pháp giải mở. Con cũng có nghe danh tiếng của Đức Cao Minh Thiên Sư, Đức Ông Tư ở Sa-Đéc, nhưng con không có duyên gặp gỡ. Mãi cho đến ngày nhận được quyển sách “TÔI TÂM ĐẠO” của Đức Thầy, con đọc nghiền ngẫm những câu vấn đạo của Đức Thầy giải đáp. Con nhận thấy rõ nét triết lý Vô Vi Phật Pháp mà con đã thấm nhuần trong tâm não:

- “Nếu ăn chay mà thành Phật thì con bò đã thành Phật...”
- “...Thượng Đế trong nội tâm, bàn thờ trong nội tâm...”

Song hành với triết lý Vô Vi đó, Đức Thầy còn có ba pháp hành để giải nghiệp lực cho chúng sanh.

Kính thưa Đức Thầy, cái khổ tâm của con là đi vào ĐẠO mà không có cơ duyên diện kiến MINH SƯ truyền pháp. Con cứ ôm cái triết lý Vô Vi và ba pháp thực hành (SH, PL, TĐ) lượm được mà tu tập với nghiệp lực đầy đầy, giống như kẻ hành khát nặng nề với những rác rưởi chồng chất trên người trong bước đường lang thang tìm sự an lạc cho thân tâm. Qua băng giảng của Đức Thầy, con học được chữ nhẫn nhục và từ bi. Đức Thầy đã nhẫn nhục làm tapis cho thiên hạ. Đức Thầy đã từ bi thương xót chúng sanh trong cảnh khốn cùng mà không màng đến sự cực nhọc vất vả của tâm thân. Những lần nhắc đến

đức độ cao cả của Đức Thầy là con khóc. Con không biết tại sao? Có lẽ vì công năng khổ hạnh của Đức Thầy quá cao siêu và to lớn như sa mạc, còn kết quả tu tập của con suốt 23 năm qua như hạt cát (chứ không được một nắm cát) trong sa mạc. Đức độ và đạo hạnh của Đức Thầy không ai sánh bì kịp.

Suốt 23 năm qua, lúc nào con cũng mơ được diện kiến với Đức Thầy. Sau ba năm gia đình con sang Mỹ (1995), ổn định tạm cuộc sống, con muốn tìm gặp Đức Thầy nhưng chưa có cơ hội. Dịp may có người bạn đạo ở Georgia báo tin sắp có Đại Hội Vô Vi ở Las Vegas. Được tin con mừng quá, vội liên lạc với thiên đường Thiên Thúc, nhưng không còn chỗ trống. Con liên lạc với anh Trường ở Texas, thì anh cho biết phải đóng tiền trước để giữ chỗ. Con chỉ nghĩ được có 2 ngày cuối tuần (vì mới vào làm không có phép). Ngày bắt đầu Đại Hội là ngày Chúa Nhật. Con xin nghỉ ốm một ngày để có thể dự Đại Hội thêm một ngày thứ hai. Đến chiều ngày đầu tiên của Đại Hội, gia đình con gặp chị bạn đạo hỏi: “Có gặp Thầy chưa?”, “Biết đâu mà gặp!”. Rồi chỉ chạy đi liên lạc với ai đó, vì chiều thứ hai 4 giờ là gia đình con phải về Cali để kịp sáng hôm sau đi làm. Mãi đến ngày thứ hai của Đại Hội, lúc 2g30, con gặp lại chị và được biết Đức Thầy đã chờ gặp con vào buổi trưa (12g00). Thế là trễ rồi! Cầm số phòng của Đức Thầy trong tay lòng con nửa mừng nửa lo. Không biết mình sẽ làm gì đây khi gặp Đức Thầy, vì đây là lần gặp gỡ đầu tiên.

Gia đình con ngồi đợi ở phòng khách trong sự hồi hộp và lo nghĩ không biết mình phải nói gì đây? Đức Thầy chợt hiện ra, lòng con đang phân vân. Bỗng con nghe tiếng Đức Thầy: “Cái gì nữa đây? Giờ này không có

tiếp khách". Lòng con xe lại. Con cảm nghĩ mình vô phước, không duyên gặp gỡ từ lúc vào Đạo. Khi có cơ may gặp được cũng chẳng nhận được lời chỉ giáo tâm tình! Vợ và con của con cũng ngỡ ngàng đưa mắt nhìn con. Con ra hiệu cho họ quỳ xuống chân Đức Thầy và chỉ nói được câu: "Gia đình con đến lạy từ biệt Đức Thầy. Xin phép Đức Thầy cho con về, ngày mai con phải đi làm, không tiếp tục dự Đại Hội được". Gia đình con cúi lạy Đức Thầy ba lạy. Đức Thầy hỏi :

- Về đâu? Đi bằng gì?
- Dạ, con đi xe về Cali
- Đi đường mất 4 giờ rưỡi?
- Dạ
- Thôi về ráng lo tu
- Dạ

Sau đó, gia đình con xá Đức Thầy và lui ra để Đức Thầy còn ăn uống trước khi xuống Hội Trường. Trên đường về, ngồi trên xe, vợ con hỏi :

- Em thấy Thầy làm sao ấy!
- Có lẽ thầy phải xuống Hội Trường đúng giờ. Và lại mình đã đến trễ. Lúc Thầy chờ mình, mình không gặp được chị bạn đạo để biết trước. Khi được tin Thầy cho phép diện kiến thì đã quá trễ! Lỗi tại mình không liên lạc được chị ấy.

Kính Đức Thầy, xin Đức Thầy tha tội cho con. Miệng thì nói thế với vợ con, nhưng thâm tâm con nghĩ: "Sao Thầy lạnh nhạt thế! Phải chi Thầy hỏi, các con đến có việc chi đây? Và sau đó Thầy nói vài lời để xoa dịu lòng nhớ nhung, mơ ước gặp gỡ mấy chục năm qua!!!".

Suốt lộ trình về, tâm tư con vui buồn lẫn lộn. Vui là hạnh ngộ được Đức Thầy, được lạy Đức Thầy, đã mãn

nguyện. Buồn là lần đầu tiên gặp gỡ quá ngắn ngủi thời gian và ngắn ngủi lời nói... Bỗng nhiên, con chợt nhớ ra câu chuyện cầu đạo của Nhị Tổ Thần Quang. Tổ sư Thần Quang, khi xưa cầu đạo với Đức ĐẠT MA TỔ SƯ, ông phải quỳ trước cửa động suốt 7 ngày đêm dưới trời tuyết giá lạnh. Khi được diện kiến Đức ĐẠT MA TỔ SƯ, Thần Quang thưa :

- Kính Bạch Thầy, con không có gì làm lễ ra mắt Thầy!

- Cánh tay của người!

Thần Quang không ngần ngại rút gươm chặt đứt cánh tay trái của mình dâng lên TỔ SƯ. Cuối cùng con nghĩ ra, Đức Thầy đã thử tâm Nhãn Nhục của con, nhưng con không lĩnh hội ngay tức khắc. Thế là con đã thi rớt đức Nhãn Nhục mà con đã học qua lời chỉ giáo của Đức Thầy qua băng giảng đạo. Người xưa có cách thử tâm kẻ cầu đạo rất khắc nghiệt. Ngày nay, Đức Thầy chỉ thử tâm kẻ học đạo bằng lời nói lạnh nhạt mà con đã bị động tâm thì làm sao học được đạo? Hôm nay con viết lại những giòng cảm nghĩ của con dâng lên Đức Thầy. Thư viết đến đâu, nước mắt con chan hòa đến đó. Con nghĩ mình không có nhiều cơ may sớm gặp Đức Thầy khi vào đạo, không được Đức Thầy ban Ân Điển khi gặp gỡ... Tuy nhiên, dù sao con cũng đã diện kiến Đức Thầy, lạy Đức Thầy như học trò lễ lạy SỰ PHỤ khi nhập môn. Thế là con mãn nguyện rồi! Con ráng cố gắng tu sửa như Đức Thầy đã dạy.

Kính thưa Đức Thầy, mọi người sinh ra với một duyên nghiệp riêng, căn cơ tu học riêng. Do đó cũng phải có sự chỉ giáo riêng rẽ của MINH SƯ. Con kính lạy Đức Thầy cho con lời chỉ dạy riêng theo đúng căn cơ tu học

của con. Con phải tu hành thế nào để tiến bộ trên đường tu học, và phải làm gì để góp phần vào công cuộc xây dựng chung của THƯỢNG ĐẾ. Sau cùng con kính gửi đến Đức Thầy số tiền 1250\$ để đóng góp vào chương trình "Cứu Khổ Ban Vui". Số tiền này con đã dành dụm suốt ba năm qua để đi dự Đại Hội, nhưng nay con gửi đến Đức Thầy chuyển cho người nghèo khổ. Số tiền tuy nhỏ nhưng nó là cả tháng lương con đi làm hiện nay. Con mong số tiền nhỏ bé này mang lại một ít niềm vui cho người nghèo khổ ở VN và làm giảm bớt một phần nào niềm đau xót của Đức Thầy đối với chúng sinh. Kính mong Đức Thầy nhận nơi đây lòng kính yêu của con đối với Đức Thầy.

Con rất mong nhận được thư hồi âm của Đức Thầy. Một lần nữa, con kính lạy Đức Thầy tha lỗi cho con vì con đã viết thư quá dài làm mất thì giờ quý báu của Đức Thầy.

Kính lạy Đức Thầy,
Ng H V T

Montréal, ngày 27 tháng 6 năm 1998

V T,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 25/5/98 được biết con vẫn thành tâm hành pháp và giàu lòng bác ái, đã gửi 1250\$ giúp đỡ người nghèo. Số tiền này Thầy sẽ

chuyển về VN cho trường học dạy trẻ câm điếc tại Lái Thiêu do soeur N. đảm trách. Con có duyên lược được pháp và tự tu, là điều may cho phần hồn của con, nay lại được đến xứ Mỹ tự do, lại có cơ duyên tham dự đại hội tại Las Vegas chỉ có một ngày rưỡi, phải trở về nơi trú ngụ đi làm. Căn lành ngộ pháp tự thực hành, khứ trước lưu thanh, hướng tâm về Trời Phật, khai triển Phật Pháp. Duyên may gặp được bạn đạo, tài liệu dồi dào, trì chí tu tiến. Người tu cần nghịch cảnh để sớm thức tâm, lấy oán làm ân, thực hành đứng đắn, phân minh đời đạo trong thực hành. Chư Phật đều chịu khổ nhọc mới thành. Sau sự khổ nhọc là sự siêu thoát và sung sướng.

PLVVKHHBPP là cứu khổ ban vui, tự tu tự tiến, trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật theo sự giải thích trong cassette của Thầy đã thực hành, truyền cảm luồng điển trong tâm thức. Nơi nào cũng tu được, chỉ thiền hướng về hướng Nam là được rồi. Chỉ cần thành tâm niệm Phật thì mới giải được nghiệp chướng trong nội tâm.

Thiên đàng địa ngục do tâm. Nếu tâm chúng ta thanh tịnh thì hoàn toàn sẽ giải được nghiệp. Lúc nào cũng sống trong không mà có. Còn tự ái thì lúc nào cũng còn chấp chày và hận. Thành tâm quyết chí tự giải và tu tiến thì mọi việc sẽ được yên vui. Hoàn cảnh là ân sư, thực hành là chánh, sẽ quán thông muôn chiều kích động và phản động. Học từ bi và thực hiện từ bi, con có duyên gặp Thầy nhưng con chưa cảm giác luồng điển thanh tịnh của Thầy đã và đang làm việc với con trong lúc hành thiền.

Mỗi khi con nhắc đến đức độ của Thầy thì con cảm động đến rơi lệ, chứng minh tâm từ bi của con có, con mới cảm động. Khi con thông cảm sự khổ nhọc của Thầy đã chịu đựng từ bao nhiêu năm qua, tin tưởng nơi Trời

Phật mà hành sự, vì người kế tiếp. Sự ngược đãi của Thầy đối với người tu là cứu chứ không có hại. Nếu thật sự nhịn nhục thì chỉ có thương chứ không có ghét. Vì sự khổ nhục của đồng loại, Thầy đã dùng nước mắt chan cơm và đau đớn từ số thịt. Nhờ cơn điều luyện của tình đời đen bạc, mà Thầy đã tự vượt mãi cho đến ngày nay. Thầy vẫn khỏe mạnh và tiếp tục phục vụ bạn đạo khắp các nơi trên thế giới và cả các bạn ở quê nhà. Nhắc đến Thầy con khóc là con sẽ tự giải được trược khí của nội tâm. Chúng ta chỉ có thâm tu thâm tiến trong thực hành, nhiên hậu mới có cơ hội khai thác tài sản cuối cùng của Đấng Toàn Năng đã ân ban. Chúng ta chỉ lập lại trật tự thanh tịnh sẵn có mà tận hưởng những gì đã và đang ân ban, mang xác làm người chẳng có khả năng tạo ra một hạt cát. Chỉ có thuận theo tình trời để học hỏi sự thanh tịnh mà thôi. Hiểu được thanh khí diễn hóa sanh vạn vật, thực hành phát triển điển tâm, thì chẳng có chày măn, chỉ biết phục vụ từ gia đình cho đến xã hội không cách biệt. Tâm thành sẽ hiểu rõ nguồn căn của chính mình mà tu. Thanh nhẹ là duyên, nặng trược là lún sâu và phá hoại. Con hiểu được sự thử thách của Thầy đối với con thì con cố gắng tu nhiều hơn, để dẹp tất cả tự ái mới tiến sâu vào đạo mà tu. Ở đời này chỉ có Trời, Đất và Đạo là sung sướng và hạnh phúc nhất; đó là gia tài cuối cùng của người tu Vô Vi.

Càng nhập định sẽ càng tỏa ánh sáng từ khối óc cho đến cơ tạng. Trung tìm bộ đầu liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ mà tu thì mới thật sự thoát nghiệp trần gian, hết lo và hết khổ, chỉ có vui trong thanh tịnh mà thôi. Dứt khoát chủ kiến mới thoát tục. Chúc con và gia đình vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

TY, ngày 1 tháng ? năm 1997

Con thành tâm kính bái Thầy,

Thưa Thầy, con tên C.T.M., quê con ở trung du miền Bắc. Con vào Nam bộ năm 1991. Hiện nay con đang ở Sài Gòn. Thưa Thầy, đầu năm 1992, con được chị gái con và bà B. hướng dẫn cho con tu theo PLVV của Thầy.

Trong tu hành con hết sức cố gắng, con thấy con tiến bộ: con bỏ nhiều tính nóng, hờn giận, và tính đau khổ một mình. Còn về sức khỏe thì con chưa được bao nhiêu. Thưa Thầy, nghe băng của Thầy đã bao nhiêu lần con khóc. Con ước ao xin ơn Trên ban sức khỏe cho Thầy, để một lúc nào đó đất nước thanh bình, Thầy về nước cho con được gặp Thầy.

Thưa Thầy con rất tin tưởng vào PLVVKHHBPP mà Thầy chỉ dạy, con còn có một điều xin Thầy chỉ dạy cho con: Thưa Thầy con nghe nói tu hành mà không đủ máu huyết thì khó thành đạt. Thưa Thầy, có lúc con cũng bi quan nhưng con vẫn cố gắng và hy vọng tin tưởng một lúc nào đó con được vượt lên. Kính xin Thầy chỉ dạy cho con những gì con còn sai lầm trong đạo pháp. Thưa Thầy, lần đầu tiên con viết thư kính thăm Thầy, con còn ngu si mê muội, và mấy hôm nay con lại bị đau nữa, thư con có điều

gì sai trái, con xin Thầy tha thứ cho con và dạy bảo con để con tu sửa lỗi lầm.

Con kính chúc Thầy luôn luôn mạnh khỏe để dìu dắt chúng con thoát vòng bể khổ lên bờ bến giác.

*Kính bái,
Con C. T. M.*

Cairns, ngày 8 tháng 5 năm 1998

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 1/7/1997 được biết tâm hồn của con chưa yên vì ngoại cảnh lôi cuốn quá nhiều khó tu khó hành. Người tu PLVVKHHBPP, cần niệm Phật tự chỉnh đốn tâm thức của chính mình, nhiên hậu mới dứt khoát tu tiến, hòa hợp cùng luồng điện cái của cả càn khôn vũ trụ. Bệnh do tánh sanh, tướng do tâm phát. Nếu con chịu thực hành đúng đắn, sẽ được cải sửa tâm thức của chính con, hướng về sự thanh nhẹ của Trời Phật mà tu. Tu là phải học từ bi và thực hiện từ bi, tự khai mở tâm thức, nhịn nhục tối đa, siêng năng niệm Phật và hành pháp. Khó là giải trừ từ tâm mà ra, khai minh tâm thức qua sự dày công hành pháp, giải tỏa mọi sự phiền não không cần thiết và thực sự cần thiết thì tâm thân sẽ được bình an. Con có duyên lành do Trời Đất ân ban, con mới được làm chủ một thể xác tức là Tiểu Thiên Địa do tứ giả: nước, lửa, gió, đất hợp thành. Bên trong có

ngũ tạng, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang; thần kinh từ khối óc cho đến cơ tạng chằng chịt và rất có trật tự, liên hệ cùng Trời Đất. Ai ai cũng muốn sống vui và hòa hợp với các giới linh động tâm giao của Trời Phật.

Người thực hành PLVVKHHBPP sẽ sống trong một cuộc sống tràn đầy ý nghĩa hóa hóa sanh sanh của Trời Đất. Cần học nhịn nhục và cần nhẫn nại hậu mới đạt đến tâm siêu giác, chuyển chạy từ trung tim bộ đầu, hòa hợp với thanh quang của Trời Phật mà tiến hóa. Hồn là chủ của thể xác, lúc nào cũng thực hành trong xây dựng, bằng lòng xây dựng thì sẽ tự vượt tầng ô trược và đau khổ. Biết được xác thân này là một tài sản của Thượng Đế đã ân ban hình thành, đi đứng ngồi nằm và suy tư đều là tự động. Hấp thụ nguyên khí của Trời Đất mà sống, tràn đầy sự nâng niu và xây dựng của Trời Phật, lúc nào cũng tận độ và đi tiến tâm linh. Con vẫn còn may mắn được hiểu và hành PLVVKHHBPP thì nên hành đúng và tự khai thác lấy chính con, thì con sẽ đạt pháp, vui với Trời Phật mà tiến hóa, tự buông bỏ sự lo âu và tranh chấp vô lý, nhưng chỉ biết sửa mình để cho phần hồn có cơ hội tiến hóa mà thôi. Trì tâm niệm Phật theo băng giảng của Thầy thì con sẽ mạnh từ tâm lẫn thân. Tu để tự đạt và tu để hành triển chứ không phải tu để cầu xin và tự hại.

Chúc con vui tiến trong thực hành.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

V, ngày 30 tháng 4 năm 1998

Thầy kính thương,

Con T. đã nhận được thư Thầy đầu năm, đó là bài thơ dài nói về cuộc đời con, đó là món quà đầu năm, làm con cảm xúc và vui mừng khôn xiết.

Con tạ ơn Thầy quá đổi thương những đứa con ở quê nhà. Qua những tờ LED Weekly con cũng cảm nhận được những lời vàng ngọc dạy dỗ của Thầy.

Thưa Thầy, mấy hôm trước con ngủ thấy có một bà bạn áo dài vào nhà con với ba thanh niên rồi đưa con sáu viên thuốc tế đen, bảo con uống luyện khí công mỗi ngày hai viên. Con nghĩ uống hay không tùy mình. Thế mấy bữa sau trong lúc thiền định lại như có ai đút vào miệng con cái gì đó và con lại nuốt, liên tục mấy ngày. Có bữa con phải nghiêng hai hàm răng chặt cứng, nó không mở hai hàm răng con, đưa qua đưa lại. Sau đó mình con ê ẩm, uể oải, có bữa thở Pháp Luân không được, thiền thì không định tâm được, khó chịu phải xả. Con làm Chiếu Minh, sáng sáng thở Pháp Luân cho sâu, mong giải phần ô trược ác ôn ra, con nghĩ thế. Bây giờ thì đỡ đỡ, nhưng khó định lúc thiền định. Con ráng niệm Phật và làm Chiếu Minh nhiều. Các bạn bảo ăn chanh luôn vỏ. Uống chanh con sợ mất máu. Con chỉ biết làm thế thôi, mong Thầy chỉ dạy thêm.

Còn chồng con mất nay cũng 9-10 năm, nhưng các bạn nói ởng theo con hoài, làm sao tu. Con nghĩ khi sống chồng con cũng hiền hòa, biết đạo đức, đâu đến nỗi nào,

bây giờ có còn theo thì con cứ cố gắng tu, cố gắng niệm Phật thường xuyên, cũng giúp chồng con thức tâm tu theo, có phải thế không thưa Thầy?

Thưa Thầy chỉ bảo cho con thêm để con sáng tỏ trên đường tu học cho tinh tấn hơn. Qua bài thơ con thấy như ước nguyện mình đã đạt thành, phấn khởi và tinh tấn hơn lên, mặc dù những trở ngại cứ dồn dập đến, nhưng rồi ngó lại thấy mình còn ô trược, còn nhiều rác rến chưa quét sạch; những thanh nhẹ ở giai đoạn đầu tự biến mất hết, chỉ còn lại tối đen nặng nề, rồi tự động ráng cố lên, cố lên nữa, rồi lại lấy bài thơ Thầy ra đọc, lại vui và cố lên.

Con quỳ con khấn Cha Trời
Cho Thầy có dịp để về Việt Nam
Anh em huynh tỷ chúng con
Ước mong diện kiến thỏa lòng nhớ thương
Điển quang Thầy tỏa yêu thương
Như gà mái mẹ quý yêu con bầy
Thầy xoè cánh phủ chở che
Các con bình tĩnh định tâm ngời thiên
Thầy phủ điển lành Thầy chở che cho
Định tâm con tưởng đỉnh đầu
Có Thầy ở đó kê bên con hiền
Nhớ Thầy con cứ làm thơ
Thương Thầy con cứ lấy bài ra ôn
Ôn đi ôn lại ôn hoài
Ôn cho thanh điển hòa thanh mới vừa.

Kính bái Thầy
Con, T.

Montréal, ngày 16 tháng 6 năm 1998

T. con,

Thầy vui nhận được thư con được biết con đã và đang vui hành PLVVKHHBPP. Con cần niệm Phật khai thông nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật thì không cần biết chồng theo hay không. Có chồng là có nghiệp. Niệm Phật là giải nghiệp, thì tâm hồn sẽ được thanh thản, chỉ có độ chứ không đau vô nữa. Con không nên lo nghĩ về chuyện không hữu ích cho tâm lẫn thân. Cần phát triển điện năng từ khối óc cho đến cơ tạng, thực hiện Pháp Luân Thường Chuyển giải mê phá chấp thăng hoa tốt đẹp. Học từ bi và thực hiện từ bi là cần thiết, thế gian chỉ có một đạo là Tình Thương, thực hành PLVVKHHBPP là biết thương mình, thương gia đình, nhân loại cùng Trời Phật, trung tín và hiếu nghĩa rất cần thiết cho người tự tu tự tiến.

Nhớ con Thầy lại tạo duyên
Giúp con tiến hóa nối liền căn cơ
Cảnh đời không khác giấc mơ
Nay còn mai mất thiên cơ hợp bàn
Bình tâm khai triển nhiều màn
Qui không diễn giới thiên đàng ta đi
Cần tu sáng suốt tự truy
Trời là chơn lý uy nghi độ hành

Thực hành hướng thượng tâm thanh
Cảm thông nguyên lý bức tranh của trời
Tu hành khai triển chơn lời
Trong không mà có đời đời dựng xây
Lui về thực chất vui vầy
Tâm không là đúng, tâm này cảm an.
Tự tu tự tiến tự bàn
Đời là tạm cảnh tâm an thực hành
Chúc con mạnh khỏe tiến nhanh
Thành tâm tu luyện đạt ranh Phật Trời.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ HỎI

Ông Tám kính,

Đây là lần đầu tiên con viết thư cho Ông Tám, con kính chúc Ông Tám dồi dào sức khỏe để đi đầu dắt chúng con trên đường về nguồn cội mà hằng ngày hằng đêm chúng con mong đợi.

Kính thưa Ông Tám, con thực hành PLVVKHHBPP gần một năm, con thấy nhiều tiến bộ về cả tinh thần lẫn thể xác, và có vài thắc mắc nhờ ông Tám giải thích để con tiếp tục trên con đường hành hương về cội nguồn.

Con có những biến chuyển như sau: lúc đầu con công phu thì con thấy người con rất nhẹ và từ đỉnh đầu của con như có một sức hút vô hình nào đó kéo lên càng

lúc càng cao, mà cái bị kéo là một làn khói trắng và dài. Nhưng con ngồi công phu lúc sau này thì nó nhỏ dần, và con thấy đó là một cái bóng màu trắng, hình dáng giống Quan Âm lấm, cái bóng đó nhỏ khoảng 20cm. Rồi một thời gian con công phu, con thấy người con rần rần lên, khi con nằm trên ghế bố thì như người con rung chuyển đều đều, rồi hôm sau thịt con bắt đầu rung lên, từng vùng thịt nó nhảy ở mỗi chỗ đó như một trái tim vậy đó. Và trước đó thì các khớp xương con hầu như nó rời rạc ra, mỗi khi con cử động, hoặc con lên cầu thang thì nó kêu róp róp giòn lấm, và cũng từ đó trên đỉnh đầu con như có một trái tim.

Con quên nói Ông Tám biết lúc con thấy bóng trắng bay lên thì con nghĩ đó là hồn con, vì cái hiểu và cái thấy của con hình như nó chưa hòa hợp vào cái bóng đó. Con thấy bóng trắng bay lên thì con cố gắng cho cái hồn và cái hiểu biết của con cho chúng nhập vào một; và những hôm sau con cũng bay lên như thế cho tới nay. Khi con bay lên thì con thấy chỉ có con và không trung mệnh mông không bờ bến; và có lúc con cố xem kỹ và chú ý tập trung tư tưởng thì con thấy những cảnh nhỏ, nó thu hẹp và có giới hạn. Trong giấc mơ thì con thấy con đi toàn những cảnh quen thuộc, sau khi con tỉnh dậy thì cảnh trong mơ hoàn toàn con chưa tới. Con rất mong Ông Tám giải thíchùm con.

Hiện nay con vẫn công phu hằng đêm thì con thấy lỗi của con ở đâu mà quá chùng luôn, con thấy con như một hạt cát trên bãi cát vậy. Con không biết như vậy con có tiến không?

Ông Tám biết không, hiện nay con chưa chồng mà con đang ăn chay. Con rất sợ một ngày nào đó con có

chồng rồi thì con phải bỏ đi quá trình công phu của con bao lâu nay lắm đó.

Cuối thư con kính chúc Ông Tám mãi mãi sống với chúng con để dìu dắt chúng con đến nơi đến chốn. Con rất mong thư giải thích của Ông Tám.

Con,
P.

Cairns, ngày 9 tháng 5 năm 1998

P con,

Ông Tám vui nhận được thư con cho hay con đã và đang thực hành PLVVKHHBPP được một năm. Những gì con đã kể trong thư, chứng minh vía con được nhẹ và đang khai triển lãnh vực tiểu thiên địa của con. Bộ đầu con nút, con có cơ hội nhận được luồng điển của thần lực hỗ trợ. Con nên tiếp tục hành Pháp Luân Thường Chuyển đều, đầy rún đầy ngực và tung lên bộ đầu, đồng thời thường xuyên niệm Phật, tự khai mở huyền bí của nội tâm, thì mọi việc ở tương lai sẽ tiến triển tốt. Càng tu càng thấy tánh hư tật xấu của chính con thì con mới bằng lòng tiếp tục tu sửa, từ tiền kiếp đến bây giờ càng sửa được nhiều, thì phần hồn sẽ được nhẹ nhàng, tự cảm thức mọi sự trên đời là không. Vạn sự khởi đầu bởi nhứt không.

Con thực hành PLVVKHHBPP là pháp của chính con, con hoàn toàn làm chủ thực hành chánh pháp khứ trước lưu thanh và tự giải nghiệp tâm, sẽ không tiếp tục tạo nghiệp chướng con nữa. Tu vui tâm thức thăng hoa nhẹ nhàng, quý thương chính mình và ảnh hưởng người kế tiếp. Bộ đầu được thấy ánh sáng, điển rút là đúng đường khai triển chơn tâm, liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ, dững mãnh tu tiến, khai triển trực giác của chính con, thấy để học để tiến, không cần nói ra, nhưng chỉ cặm cụi tự tu tự tiến. Thâm niệm Nam Mô A Di Đà Phật, khai mở đại trí, cương quyết tu hành đắc đạo. Đêm đêm hành như vậy thì sẽ dẹp bỏ phần mê tín dị đoan và dứt khoát chủ kiến của chính con. Thích tu và lo tu nhiên hậu mới có cơ hội tận độ quần sanh ở tương lai. Mỗi mỗi đều do nguyên khí của trời đất hình thành, chơn tâm thanh tịnh thì mọi việc sẽ tiến triển tốt ở tương lai. Niệm, thường niệm và vô biệt niệm nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật theo cassette mà ông Tám đã niệm và phân giải cho con thực hành. Đó là một liều thuốc chữa trị tâm thân. Chúc con thanh tịnh trì niệm trong thực hành.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

VIỆT NAM

V, ngày 23 tháng 4 năm 1998

Thầy kính thương,

Đầu thư con kính chúc Thầy luôn khỏe để hướng dẫn chúng con trở về nguồn cội. Thầy thương! Con đã ngộ PLVVKHHBPP gần một năm, con thấy lòng con thanh thản hơn, vui vẻ hơn, mặc dù cuộc sống con cũng gặp nhiều khó khăn. Con đã nghiên cứu và thực hành pháp, được chị Tr. tận tình chỉ dẫn, con thích lắm. Con tiếc là con gặp pháp trễ quá, nhưng con vẫn cố gắng. Có lần con ngủ quên, con đã thấy Thầy đi ngang qua giường nhắc con, mặc dù con chưa biết Thầy, nhưng hình ảnh Thầy làm con tỉnh hẳn, và con nhớ hình bóng Thầy đến bây giờ.

Năm nay con được 29 tuổi, con làm thợ may giúp đỡ các em con đi học. Con sống xa gia đình từ lúc 20 tuổi. Cuộc sống gặp khó khăn con đều nghĩ về Trời Phật giúp con. Ba má con nay cũng 60 tuổi rồi, con luôn cầu mong cho ba mẹ con khỏe lúc tuổi già, các em con có công ăn việc làm hết, là con sẽ nhẹ nhàng hơn. Con rất thương ba má con vì ông bà rất hiền lành, không hơn thua gì với ai, cả một đời cơ cực lận đận, nhưng mọi việc đều đã qua, ông bà rất tin tưởng ở Trời Phật.

Thầy ơi, có lần con nghe băng giảng của Thầy “làm một việc cho tất cả mọi việc”, nên con thích và con nghĩ mình lo tu sửa chính mình thì mình sẽ cứu chính mình, mà là đút con hiểu thảo nữa. Nhưng con nghe Thầy nói tu pháp này phải khó khăn lắm, nên con cảm thấy lo, nhờ Thầy chỉ giúp cho con. Hơn nữa xuân 1998, con có nhận bốn câu thơ của Thầy tựa “Vô Sanh”, Thầy giải thích cho con rõ, rất biết ơn Thầy :

“Qui hình thanh tịnh chẳng bàng hoàng
Kiến tánh phân minh tự vượt sang
Đường đạo không ngừng chơn phát triển

Thực hành chất phác tự mình yên”

Đến bây giờ con vẫn sống độc thân, mà trong dòng họ nhà con rất nhiều người con gái sống độc thân đến hơn 50 tuổi, nhưng phục vụ xã hội rất tốt. Con hành pháp trong gia đình cũng có người phản đối, nhưng con sẽ vượt qua. Thầy ơi! Từ khi hành pháp đến nay, mặt con nổi đầy mụn đến nỗi con đi ra ngoài ai cũng quở, nhưng con hy vọng có ngày sẽ hết. Thầy có cách gì chỉ cho con hết không?

Thôi con kính chúc Thầy thật nhiều sức khỏe để dìu dắt chúng con trên con đường đạo, con cũng cố gắng theo bước chân Thầy đã đi. Con thật biết ơn Thầy và Đức Ông Tư đã đốt đuốc dẫn đường cho chúng con trở về quê xưa chốn cũ.

Con cầu nguyện Phật Trời cho có ngày Thầy trở về quê hương để chúng con được nhìn thấy một lần và quỳ bên chân Thầy, lòng hân hoan vui vẻ ngập tràn hạnh phúc ở tương lai. Thật biết ơn Thầy, xin kính bái Đức Thầy và Đức Tổ Sư. Thương nhớ Thầy nhiều lắm. Rất mong thư Thầy.

*Con,
NTL*

Montréal, ngày 16 tháng 6 năm 1998

L con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 23/4/98 được biết con đang thực hành PLVVKHHBPP và thành tâm niệm Phật, tự vượt qua nhiều nghịch cảnh. Tất cả đều do sự trì tâm trong thực hành. Con tu về PLVVKHHBPP thì phải tận dụng trí ý niệm Phật khai triển đại trí hướng về không giới mà hành pháp. Vạn sự trên đời đều là không. Cần hướng về chơn không thì mới có cơ hội giải thoát. Con bằng lòng thực hiện PLVVKHHBPP, con sẽ đạt tới sự quân bình của nội tâm qua thời gian thành tâm và tự cảm thức nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà Thầy đã giải thích tận tường trong băng cassette. Người mà không hiểu chính mình là người có tội. Sự sống của nhơn loại tại thế đều liên hệ với luồng điện cái của cả càn khôn vũ trụ, không chịu hướng tâm phát triển tâm linh thì sẽ không có cơ hội giúp cho phần hồn tiến hóa. Muốn biết nguyên lý vô sanh thì phải tu giải nghiệp lực, thì mới hiểu rõ điều này.

“Qui hình thanh tịnh chẳng bằng hoàng
Kiến tánh phân minh tự vượt sang
Đường đạo không ngừng chơn phát triển
Thực hành chất phác tự mình an”

Con không bao giờ sống độc thân. Có Trời, có Đất, có Đạo, chưa bước vào dục giới, nhưng đang giải dục, để bớt nghiệp thân thì có. Hồn của con là vô sanh bất diệt, cho nên ở đời cha mẹ sanh con, không sanh lòng. Cho nên gia đình kẻ tu người không là chuyện thường tình. Về phần hồn con có duyên lành tự ngộ duyên hành đạo cùng Thầy. Từ trường phát triển điện năng giao cảm, gần gũi tâm linh cùng nhau xoay chuyển trong chơn tình tiến hóa gọi là ngộ. Mỗi buổi sáng con nên uống nửa trái chanh pha với nước lọc, rắc vào một chút tiêu và một chút muối,

giải tỏa độc tố trong bao tử trước khi ăn sáng 30 phút, thì bộ gan của con sẽ được nhẹ. Con nên ăn rau luộc hay hấp nhiều hơn trong buổi ăn. Chất xanh sẽ giúp đỡ bộ gan bớt nóng thì mụn sẽ giảm. Thường làm Pháp Luân Chiêu Minh và uống nước rau má trong ngày. Niệm Phật thường xuyên, xây dựng tánh nhịn nhục trong thực hành.
Chúc con vui khỏe và tu tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

ÚC CHÂU

Melbourne, ngày 31 tháng 12 năm 1998

Chúc Mừng Sinh Nhật

Kính Dâng Lên Thầy

Chúng con kính chúc Đức Thầy.

Bảy mươi sáu tuổi tròn đầy an vui

Dắt dìu con trẻ rèn trui

Vô Vi Phật Pháp đạo mùi tiến lên

Điểm thanh hạnh nguyện lập nền

Di Đà biệt niệm chớ quên đêm ngày

Công phu tinh tấn triển khai

Luật đời nhân quả trả vay nhiệm mầu

Tình Thầy tha thiết thâm sâu

Từ Bi tận độ dải dầy bao năm

Thương yêu con trẻ âm thầm

Học bài nhấn nhục ân cần dạy khuyên

Chúng con hưởng trọn phúc duyên
Cận kề bên đấng Thầy hiền quý yêu
Dẫu rằng cay đắng trăm chiều
Lòng Thầy rộng mở dắt dìu đàn con
Dù cho biển cạn non mòn
Tình Thầy bất diệt ôn tồn độ tha
Ơn Thầy cao cả bao la
Nhân ngày sinh nhật chung hòa bên nhau
Chúng con tâm nguyện cảm giao
Thành tâm ước nguyện trước sau trọn tình
Cúi đầu thành kính khẩn xin
Thầy trăm tuổi thọ an bình thanh tâm.

Đồng kính bái,
Bạn đạo Melbourne, Úc Châu.
Kỷ niệm ngày sinh nhật của Thầy.
31-12-1998

Thư Thầy Tám gửi chị Phạm Thị Tranh
v/v Thiên Viện Vô Vi Quốc Tế tại Cairns, Úc Châu.

Monaco, ngày 14 tháng 1 năm 1999

Tranh con,

Nhiều năm trước, trong lúc Thầy cùng chị Phương ghé thăm Cairns, đã có dịp đi xem đất và đã chọn khu đất L2, Griffith, Tolga làm thiên viện Vô Vi tại Úc Châu.

Nay Thầy nghiệm thấy vùng đất này nhiều gió bão, nhiều sương mù và mưa, ít cây cối trên cao, địa lợi không thuận tiện cho một dự án phát triển thiền viện lâu dài tại đây. Con nên giúp Thầy và các bạn đạo, lo bán miếng đất này để dồn công sức và tài lực của các bạn đạo bốn phương về miếng đất khác, có địa thế xanh tươi, khí hậu bớt ẩm thấp hơn. Tương lai bạn đạo có đến đây, cũng sẽ tránh được bệnh dả thấp như nơi ẩm ướt kia. Nơi này có thể trở thành một thắng cảnh đẹp vì có suối và cây cối xanh, nếu con cùng các bạn đạo chung sức hợp tác. Thầy đã đề nghị VoVi International PTY đứng ra lo thủ tục hợp pháp và nghiên cứu kế hoạch phát triển thiền viện Vô Vi tại Úc Châu trong tương lai. Địa chỉ mới của khu đất được chọn làm thiền viện Úc Châu là: L2 Bruce Highway, Deeral, Qld 4871.

Con nên lưu ý hỗ trợ việc làm hữu ích cho chung. Đây cũng là cơ hội để con cùng các bạn đạo tạo thêm hạnh phúc và buông bỏ nghiệp tâm.

Duyên lành tạo dựng cho chung
Hợp tác dựng xây giúp một vùng
Xây dựng thành hình duyên tốt đẹp
Độ tha tu tiến khỏe bao dung.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIẾT NAM

CM, ngày 26 tháng 12 năm 1997

Ông Tám thương kính,

Đã lâu con không có dịp viết thư cho ông Tám. Nhân dịp có ông bà B.Đ.P. về VN, con có những thắc mắc và muốn được tâm sự với ông Tám trường hợp riêng của con. Bản chất của con đau yếu từ nhỏ nên gặp pháp môn thiên này, con chỉ muốn tập cho có sức khỏe mà thôi. Từ khi ông Tám rời khỏi VN, con vẫn theo pháp hành, nhưng càng thờ PL nằm xong, con cảm thấy người lạnh toát và cơ thể rất nhạy cảm với môi trường bên ngoài, có lúc nhìn cái gì cũng thấy người chơi vơi như ở đâu đâu, mắt thì hoa cả lên, không tập trung được, cho nên con cảm thấy sợ và ngưng hành pháp từ đấy. Nói chung con không có ý muốn tu hành như phần đông những bạn đạo khác có ý muốn tiến tới những gì cao thượng về tâm linh. Vì cơ thể yếu đuối nên con chỉ muốn cố gắng và ước ao được sống như những người khác. Vậy mà ngay cả ước mơ tầm thường đơn giản ấy con cũng khó thực hiện được. Ông Tám nhớ cách đây 10 năm con cũng có hỏi ông Tám về khối u trong bụng của con, con đã đi siêu âm nhiều lần và được xác nhận là không hề có khối u nào, nhưng mà lấy tay sờ vào vẫn thấy một khối u cứng ngắt. Nó giật và trôi vạy ruột con như con rắn. Lần ấy chị Bê có trả lời cho con là ông Tám nói do bộ tiêu hóa, mà chỉ cần thanh lọc là đủ. Con đã thanh lọc hai lần 35 ngày không kể những lần 14 ngày và 7 ngày, chỉ uống nước chanh đường, mà bệnh con vẫn không khỏi. Nhiều khi con rất muốn hành pháp để trợ cho cơ thể, nhưng bị hành quá, người mỗi mệt ỉ rũ, thần khí tiêu hao con cũng không ngồi thiền được.

Lương Sĩ Hằng 209

Mới đây có người chỉ con lại ông thầy chữa bệnh, chỉ cho con cái phép để mang trong người. Nếu con mang trong người, thì cơ thể khỏe mạnh, khá lên thấy rõ. Nhưng nếu con không đeo trong người thì bị hành bệnh. Con cảm thấy sức khỏe đôi chút. Con cố gắng hành pháp lại khoảng ba tháng nay, vì con cũng biết chuyện gì cũng phải tự lực cánh sinh, vẫn tốt hơn là nhờ tha lực. Con còn mấy điều gút mắc mà con vẫn chưa giải đáp được:

- Gia đình con theo đạo Thiên Chúa và con hành thiền như vậy thì theo người ta nói, người làm tội hai chủ như vậy phần đời sẽ không được êm xuôi, không được như ý. Cho con biết ý kiến của ông Tám ra sao?

- Cơ thể con yếu như vậy thì có thể có phần thiêng liêng nào tá vào khiến con bị khối u không thực như thế, và làm trở ngại cho việc lập gia đình của con hay không, vì nhiều lần định lập gia đình đều bị thất bại.

- Hồi ông Tám còn ở VN, ông Tám có nói với con: "Chừng nào tới phiên mây lấy chồng, đem chồng đến trình diện tao coi". Ý của ông Tám là sao? Con có thể lập gia đình, có cuộc sống an cư, cuộc đời con sống cũng có ý nghĩa hơn.

Ông Tám thương kính, con biết ông Tám chỉ lo cho sự tiến hóa tâm linh của nhân loại. Ông Tám chỉ cho người ta tu thôi, nhưng con không hề có tham vọng ấy, dù con vẫn biết đường lối đó tốt đẹp. Nhưng con tự cảm nhận con không có khả năng đi cho trọn vẹn được, vì nó đòi hỏi quá nhiều cố gắng, quá nhiều hy sinh, mà con thấy con không thể chịu đựng được. Con cũng biết là do căn nghiệp của con sâu nặng. Sống một mình bơ vơ không nơi nương tựa, không gia đình là cả một sự kinh

khủng đối với con. Nay con viết thư này mong ông Tám thương giúp đỡ con được lòng như sở nguyện.

Con, NT

Atlantic city, ngày 12/7/98

NT,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 26/12/97 được biết con đang mang nghiệp thân, bệnh hoạn yếu ớt và không lối thoát. Con muốn có sức khỏe mà không chịu hành đúng pháp. Sự hiện diện của con bao gồm nhiều yếu tố hình thành. Cần sự khai triển hòa hợp với nguyên khí của Trời Đất nhiên hậu mới đạt được sức khỏe. Cuộc sống có tâm linh thì mới có sự sáng suốt. Con muốn có cuộc sống bình thường chung vui như mọi người thì con phải tự hiểu chính con đã từ đâu đến đây và sẽ về đâu.

Người đi trước đã tìm được một pháp tự cứu bằng cách tận dụng nguyên khí của Trời Đất hành triển, tâm thân ổn định. Cần thành tâm niệm Phật theo băng giảng của ông Tám thì mới khai mở được Đại Trí. Nếu không chịu niệm Phật tự khôi phục chấn động siêu nhiên trong nội thức và khai mở huyền bí trong nội tâm, thì chiều sâu của nội tâm không có, thì khối thần kinh sẽ không được quân bình.

Mỗi buổi sáng thức dậy con nhớ uống một ly nước chanh, rắc một chút tiêu và một chút muối trước khi ăn

sáng, sẽ giúp cho bộ tiêu hóa của con càng ngày càng tốt hơn. Chồng con là duyên và nợ, còn tu hành về PLVVKHHBPP là tự cứu hòa hợp với nguyên khí mà tu. Con là đạo Thiên Chúa, chỉ có xây dựng niềm tin mà thôi. Còn tu về PLVVKHHBPP là tự khai thác tâm lẫn thân, hòa hợp với càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Hồn sẽ ý thức được nghiệp lực từ nhiều kiếp ẩn tàng trong khối óc thần kinh mà tự tu tự giải, tự khai triển trực giác của chính mình, hướng về thanh tịnh mà tu, từ đó gây dựng niềm tin rất vững vàng sớm gần Chúa hơn. Càng tu thiền càng càng sẽ thấy rõ sự bảo bọc của Chúa, lúc nào cũng xây dựng chực tâm linh tiến hóa, thực hiện tình thương và đạo đức quý yêu muôn loài vạn vật, như tình của Đấng Toàn Năng đã và đang ân ban. Con tu cho chính con và ảnh hưởng nhiều người kế tiếp, đó là nhiệm vụ thiêng liêng cao cả, tức là làm đại sự chứ không phải là tiểu sự. Phần hồn của mọi người đến từ không giới và trở về với hai bàn tay không. Không ai có thể mang theo một vật gì khi hồn lìa khỏi xác. Chồng chết thì vợ con khổ, cứ vậy mà tiến hóa nếu không dốc lòng tu thì thân hồn sẽ không được cứu. Hồn là chủ của thể xác, trách nhiệm đối với Trời Đất và quần sanh. Nhìn thấy nghe được và nói được đều mượn của Đấng Toàn Năng, đều là học hỏi hướng về thanh tịnh mà tu. Vô Vi chỉ có pháp niệm Phật, tự khai đại trí mà tu tiến, chứ không nuôi vọng tưởng không thành, tự khai triển trực giác của chính mình. Có chồng có con không khác gì gông cùm tại thế, ràng buộc trong sự ràng buộc, rồi cũng phải buông xuôi và ra đi.

Bụng con có nhiều gas cho nên bị nặng đau. Ở ngoài này có charcoal là loại thuốc than có thể giúp giải bớt gas.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

HOA KỲ

San Jose, ngày 17 tháng 1 năm 1998

Kính Đức Thầy mến yêu,

Không có gì quý cho bằng được đọc thơ Thầy, lệ rơi lả chả. Những lời vàng tiếng ngọc Thầy dạy con, ôi con tê tái, tâm hồn ruột đau như cắt. Thầy ôi sao con quá thương Thầy!

Mỗi lần xem thơ Thầy bệnh con khá hơn một nửa và con người phấn chấn. Ngày đêm ôm ấp Thầy trong tâm can của con, không lúc nào quên chân dung và hình dáng của Thầy. Con quá sung sướng nhất là Thầy kêu con bằng con, con vui quá. Chớ Thầy kêu con bằng Bác Bảo, con buồn lắm, không dễ gì thằng già như con mà lại gặp một minh sư tại thế, khó có ai có duyên lắm. Con thật có phước gặp Thầy lúc tuổi già, ôi phước là phước.

Con kính trình qua bệnh con cho Thầy rõ: hiện giờ thì bác sĩ cho uống thuốc một ngày bốn viên hạ máu, một viên tiểu đường, một viên phù thũng, hai viên trị chất mỡ trong máu. Tuy nhiên bệnh vẫn cầm chừng không tăng không giảm. Hiện giờ con giảm 1/3 thuốc tây, mỗi bữa

ăn cơm nhai hai tép tỏi, và con tiếp tục uống trà dấm ngày hai chung trà và không ăn tối. Lúc đầu bụng hơi khó chịu, nhưng bây giờ quen rồi, dễ chịu lắm, bệnh sưng khá hẳn, người lại nhẹ ra, bụng nhỏ lại. Nhưng lạ thay, bây giờ không muốn ăn nhiều nữa. Lúc bụng đói, tay chân lạnh, con làm chiếu mình 78 hơi thì tay chân ấm lại. Bệnh con khá 50%. Ngày đêm con mê nghe băng Thầy, ôi nó hay quá. Chuyện ngoài đời con không còn biết gì cả, chỉ nhớ Thầy trong óc. Con mê kinh A Di Đà của Đức Tổ Sư, hay quá, huyền diệu quá. Con nguyện tháng tám năm tới con sẽ đi Đại Hội ở Canada để gặp Đức Thầy của con.

Cuối thư con cúi lạy tạ ơn Thầy và thương Thầy quá đi thôi.

Lê Tiến Bảo

Atlantic City, ngày 10 tháng 11 năm 1998

Tiến Bảo,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 17/10/98 được biết con đã xây dựng được niềm tin, đã đem được thể xác đi bất cứ nơi nào mà con đã qui định, bất chấp sự bệnh hoạn hành hạ thể xác. Vậy con đã nắm vững chiều hướng giải thoát của phần hồn, chứng minh là hồn làm chủ. Sự quyết định đều có hiệu lực, vậy con nên dẫn thân trong lãnh vực sáng suốt thanh tịnh mà tu. Tâm linh lúc nào

cũng xây dựng trong chu trình tiến hóa. Đời là tạm, trí vững tâm an. Sống có ngày, chết có giờ, tùy duyên thực hành mà tiến hóa. Việc đến đâu sẽ khai triển đến đó, có lo sẽ tạo thêm khổ mà thôi. Xác già, tu thực hành PLVVKHHBPP thì không tuổi tác và già nua. Chỉ có tu là sẽ tiến, không tu thì sẽ lùi và động loạn. Nguyên khí của Trời Đất chỉ có khôi phục nguyên năng sẵn có của Đấng Toàn Năng đã ân ban. Nhìn được, nói được, nghe được đều do Đấng Toàn Năng ân ban thanh nhẹ hình thành, sống trong tự động và an vui. Người tu cần hành pháp khú trực lưu thanh, hình thành sự thanh nhẹ sẵn sàng chứa đựng sự thanh cao bất diệt của Đấng Toàn Năng đã hằng hữu cứu độ từ giờ phút khắc. Tu hướng thượng, đường hướng giải thoát rõ ràng, bệnh tình của con nên nhờ chị Xuân An, hay hỏi anh chị Mùi tại San Jose số điện thoại của ông thầy tàu trên 80 tuổi tại WA, nghe nói chuyên trị bệnh nan y, các bệnh mà bác sĩ chê, ông đã cứu được vài trường hợp. Người Mỹ đã nhờ ông chữa khỏi bệnh, đã tặng ông một căn nhà để tiếp khách ở xa đến. Ông này chuyên trị bằng thuốc bắc. Nếu con có thì giờ nên liên lạc với ông bằng điện thoại trước. Nếu có dịp con nên đến đó một lần xem kết quả ra sao. Nếu tốt sẽ giúp được nhiều người ở tương lai.

Con có duyên lành tu tốt sẽ gặp thầy thuốc tốt cứu chữa vài ba thang sẽ thoát nạn. Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

Kính thưa Thầy,

Con nhận được số tiền 11,634,000 (mười một triệu sáu trăm ba mươi bốn ngàn). Con đã làm xong công tác từ thiện Thầy đã giao, từ nay về sau, chị U. được một mái nhà ấm tình thương, sạch sẽ và vững chắc. Con hy vọng rằng chị U. sẽ yên lòng tu tiến và tu mãi mãi, và làm điều tốt đẹp để ảnh hưởng những người chung quanh. Chị U. rất vui và mọi người lân cận cũng hết lời khen tặng và cảm kích.

Con kể Thầy nghe chuyện này vui lắm: những người ở lân cận chị U. họ thấy con đeo kính mát hơi đẹp đẹp, có một cô trầm trồ khen hoài. Con thấy ý cố muốn, con liền cởi ra tặng cố. Cố nhận và vui lắm. Hai hôm sau con trở lại, có một cô khác nói: em muốn cái áo khoác giống như cái áo của chị, nhưng biết chừng nào em may được. Con cũng cởi liền áo khoác ra tặng cố. Cố rất thẹn thùng và nhận lấy. Và kể từ đó họ phụ chị U. chuyển gạch, cát, đá và xi măng vô tận nhà. Họ đối với Chị U. rất vui vẻ, họ xóa bớt mặc cảm và không còn chia rẽ nhau nữa. Ở A.S., vườn cây và nương rạch chuyển vật vô tận nhà khó lắm Thầy ơi! Nếu không có Thầy giúp thì chị U. tới chết cũng không có được cái nhà như vậy đâu. Con tặng họ mắt kính và cái áo khoác con cũng tiếc lắm, nhưng đổi lại là họ vui đi lòng ích kỷ, họ biết trợ giúp cho nhau thì con thấy cũng hài lòng, không có gì đáng tiếc.

Trở lại vấn đề con làm nhà cho chị U., chi phí tổng cộng là 8,600, 000 đồng, còn lại 3 triệu đồng con tặng:

- 1 triệu cho một bạn đạo ở T. U. để lợp lại mái nhà tranh

- 1 triệu cho các anh chị ở miền Tây lên tận miền Đông tìm việc làm, họ vất vả và khổ sở lắm

- 1 triệu cho anh bạn đạo LB để làm vốn sinh sống.

Con cũng có mua một số thuốc xông để biếu cho người nghèo mà họ cần xông trước.

Con làm xong công tác từ thiện này con rất khỏe và vui vì Thầy có hỗ trợ cho con. Những lần trước con tự lực đi quyên góp hết nơi này đến nơi nọ mới làm được một mái nhà, nên có phần hơi vất vả, vì ở VN nghèo lắm Thầy ơi, nhưng tình thương bạn đạo thì ấm áp vô cùng.

Con cùng tất cả mọi người xin cảm tạ ơn Thầy.

KS

Olympia, ngày 22 tháng 8 năm 1998

KS,

Thầy vừa về đến thiền viện Nhãn Hòa chiều 21/8/98, nhận được thơ hồi âm và tường trình của con về công việc từ thiện mà con đã làm xong. Trong tinh thần phụ giúp đồng loại, con bằng lòng dấn thân cứu độ người nghèo khổ trong giai đoạn này là rất cần thiết để phát triển tâm tu của chính con, và ban pháp cứu khổ ban vui cho mọi người trong cơn khốn khổ. Thầy rất vui khi nhìn thấy căn chòi của chị U. đã được thay đổi mới. Đó cũng

do công sức của người tu đóng góp. Mọi người đều vui và tự cảm thức việc làm cao quý do Trời Phật chuyển đến vùng hẻo lánh. Bớt phần cô quạnh, chị U. nay hiểu được có Trời, có Đất, thì có Đạo. Thành tâm tu tiến thì mọi việc sẽ được yên vui, sống thuận tình Trời mà tiến. Dày công tu, tâm linh sẽ phát triển đến vô cùng. Con tu con đức con dưng hiến điều lành cho mọi người ở tương lai. Thầy cũng vậy, lúc nào cũng âm thầm hỗ trợ cho con phát triển bác ái và từ bi. Những gì con có là Trời Phật ân ban, bằng lòng chia sẻ cho người kế tiếp là hạnh đức của con, có thể xoa dịu mọi đau khổ ở xung quanh con. Thật tâm tu, chơn tâm phát triển dần thân độ đời. Hạnh đức trao tâm, chiều sâu phát triển, không phụ Đấng Toàn Năng, dần thân hành pháp, hội nhập cộng đồng Tiên Phật, giải mê phá chấp một lòng tu tiến. Những gì con đã gởi tặng, Thầy rất cảm động và đã nhận đầy đủ. Thành thật cảm ơn sự lưu ý của con.

Dâng Lên Thầy

Dâng lên Thầy lòng quý thương yêu
Dâng lên Thầy tâm tu thanh nhẹ
Dâng lên Thầy trí mở tâm yên
Dâng lên Thầy tình xuyên các giới
Dâng lên Thầy nhập định hiểu trung
Dâng lên Thầy bao dung tình đạo
Dâng lên Thầy thấp cao cộng hưởng
Dâng lên Thầy đường tu phát triển
Dâng lên Thầy nguyện vọng khai thông
Dâng lên Thầy âm thầm tự tại
Dâng lên Thầy mãi mãi không quên

Dâng lên Thầy Bề Trên chứng kiến
Dâng lên Thầy tự kiến đạo tâm
Dâng lên Thầy âm thầm đắc pháp
Dâng lên Thầy tự ráp thành thơ
Dâng lên Thầy thiên cơ xây dựng
Dâng lên Thầy mối đạo tình thương
Dâng lên Thầy mảnh gương tận độ
Dâng lên Thầy Nam Mô dứt khoát
Dâng lên Thầy man mác tình thương
Dâng lên Thầy trên đường tiến hóa
Dâng lên Thầy công quả xinh tươi
Dâng lên Thầy thực hành tâm đạo
Dâng lên Thầy điện mạo Trời ban
Dâng lên Thầy thiên đàng tự giác
Dâng lên Thầy cát bụi về không
Dâng lên Thầy một lòng tu tiến
Dâng lên Thầy quyến luyến tình thương
Dâng lên Thầy mối tình chất phác
Dâng lên Thầy khiêm nhường tu tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Kính thưa Ông Tám,
Nhân dịp Đức Ông Tám về dự đại hội Vô Vi tại Hồng
Kông, con kính lời thăm Đức Ông Tám được bình an và

manh khỏe. Lá thư Ông Tám viết cho con hôm trước thật dài, thật cảm động. Con đọc mà nước mắt tuôn rơi, con tưởng chừng đó là lời của người cha thân yêu vọng về, ơn mẹ con giờ đây đã mất hết rồi, có mong tìm được, tìm một người dạy bảo tận tình, bằng tình cha con thật quả là khó. Ông Tám viết thư dài như vậy thì phải ngồi lâu cũng mỏi lưng và mỏi cổ lắm. Con vì ích kỷ luôn sợ cô đơn hui quanh, nên cứ làm bận rộn Ông Tám hoài. Kính xin Ông Tám thứ lỗi cho con. Chừng nào Đức Ông Tám mới có thể về thăm Việt Nam? Ngày ấy chắc là cảm động lắm. Chừng nào Việt Nam mới đủ ơn phước để có được một Đại Hội như vậy?

Những ngày Đại Hội có lúc nào Đức Ông Tám được rảnh không? Có thể nào Đức Ông Tám cho con xin một điều không? Vì con là một người đàn bà yếu đuối, lại đa mang nhiều tình cảm tội lỗi, từ mấy năm nay con đã hối hận và ăn năn cái tánh bay bướm của mình. Con cố gắng tu chỉnh mà con vẫn không tự chủ, thiếu dũng, thiếu đủ thứ, con chán ngán con lắm. Có thể nào như ngày Đấng Bề Trên chúc lành cho Đại Hội, Đức Ông Tám cầu nguyện xin cùng Bề Trên và chúc phúc cho con có được một tâm thức là một đấng nam nhi, có một chí khí để con có thể vượt mọi thử thách mà lo tu hành. Con ngán cái tánh đàn bà của con quá. Con cũng nhờ chị Tố Anh cho con mượn một cái băng có hỏi được xin Ông Tám rầy la con, dạy dỗ con như là đứa con ngõ nghịch của Ông Tám vậy, để con theo đó tu hành và là sự an ủi vô biên trên bước đường tu những khi con bị khảo đảo. Đức Ông Tám có vui lòng nhận lời cầu xin của con không? Và thỉnh thoảng cho con được viết thư thăm hỏi Ông Tám như một

đứa con hư hèn giờ biết ăn năn được một chút gì, kính thăm người cha độ lượng.

Con kính xin Đức Ông Tám nếu không có gì trở ngại, cho con được nghe tiếng nói của Đức Ông Tám nói những lời dạy bảo như là ba con vậy và cũng cùng với con bằng ba con cho con có được sự an ủi hay không?

Con xin dừng bút, kính chúc Đức Ông Tám luôn khỏe mạnh.

Kính thư,
Con, PH.

Thư hồi âm của Thầy

Ông Tám đã nghe qua Tố Anh đọc lá thư của con đầy lòng, đầy tình cảm triu mến hướng về tâm đạo, nhưng mà khi con hướng về tâm đạo con phải hiểu rõ người đạo, phải thấy rõ một cuộc trầm lặng lên xuống của cuộc đời, mỗi một người đàn bà đều phải chấp nhận.

Sanh ra tùy theo cái chiều hướng ngoại cảnh và nội tâm mà ứng dụng thăng hoa, tu tiến. Ngày nay con được cái pháp nắm trong tay là khứ trước lưu thanh, giải mở nghiệp tâm, tu để trị tâm bệnh là quan trọng. Cho nên tâm con biết hướng về con đường đạo, tin nơi đạo thì cuộc sống trong đạo không có bao giờ chia cách, luôn luôn diu tiến tâm con và độ cho con thăng hoa đến đích nếu con có hạnh đức rõ rệt tu hành. Con có duyên gặp chị Tố Anh thì chị cũng đồng trong cảnh trầm luân hướng

ngoại, hướng nội, chấp chạy ra, chấp chạy vô, cuộc đời cũng khổ vô cùng, ngày nay đã thức tâm thì chị em bàn bạc để nắm cái kỹ thuật mà tu tiến, chớ không nên hướng ngoại, chạy tông, chạy tột. Từ đây tới năm 2000 nhiều pháp độ tha, nhưng mà bằng đôi môi, rớt cuộc rồi hồn vía mất hết, không về được nguồn cội. Con có duyên lành, giữ lấy cái pháp này rất khó. Thấy nó rất dễ nhưng mà rất khó. Phải giữ tâm tu học, bền chí mà không thay đổi cái lập trường vững chắc thì cuối cùng con sẽ thành đạt.

Nơi thành đạt của con ở đâu, lấy đâu làm bằng chứng? Thì con mới thấy rõ ngày hôm nay, giờ này con có hiện diện trên mặt đất, con đâu có hiểu trước được sự hiện diện trên mặt đất của con. Cho nên con mới thấy rõ là cái nguyên lý vô sanh của phần hồn có, nên thức tâm và trở về con đường tu học, thay vì hướng về động loạn nữa. Trì chí tu học, kết quả sẽ đạt tới mỹ mãn của tâm thức.

Ông Tám gửi lời thăm con và chúc con cùng tất cả Bạn Đạo được vui khỏe. Thành thật cảm ơn thư thăm hỏi của con. Tiếp tục nếu con có dịp có thể gửi thơ cho Ông Tám và cố gắng tu là chánh, chớ có nói nhiều cũng vô ích.

Lương Sĩ Hằng

VOVI LED Publications
Ấn Tống và Kính Biểu

**Muốn thỉnh kinh sách hay phát tâm ấn tống,
xin liên lạc:**

VoVi Friendship Association of Northern California
PO Box 18304
San Jose
CA 95158, U.S.A.

Điện thư: vovipubs@yahoo.com

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.vovi.org>

Các sách do Hội Ái Hữu Vô Vi xuất bản:

- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '98 (2003).
- Thư Từ Lai Vãng '98 (2003).
- Thực Hành Tự Cứu (2003).
- Kinh A Di Đà (2003).
- Nguyên Lý Tận Độ (2003).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '97 (2002).
- Thư Từ Lai Vãng '97 (2002).
- Thượng Đế Giảng Chân Lý (2002).
- Phép Xuất Hồn & Quái Mộng Kỳ Duyên (2002).
- Đồi Đạo Song Tu & Tình Trong Bốn Bể (2002).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '96 (2001).
- Thư Từ Lai Vãng '96 (2001).
- Tôi Tâm Đạo (2001).
- Vấn Đáp Căn Bản (2001).
- Phụ Ái Mẫu Ái (2000).